

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2018

Liahona

**Twee steunpilaren aan
de zijde van de profeet,
pp. 12, 18**

Wat houdt het in dat onze kerk de
ware kerk is? p. 24

Kracht putten uit het levensverhaal
van mijn voorouder, p. 36

**HEB GOEDE MOED, IK BEN HET;
WEES NIET BEVREESD,
LOZANO MORENO**

Toen het avond werd, stond Jezus alleen op de oever en zag het schip met zijn discipelen op het meer. Ze roeiden met veel moeite tegen de wind in. Jezus wandelde over het water naar hen toe. Toen ze Hem zagen, werden ze bang.

'Hij sprak meteen met hen en zei tegen hen: Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bevreesd. En Hij klom bij hen in het schip en de wind ging liggen; en zij waren innerlijk volkomen buiten zichzelf en zij verwonderden zich.' (Zie Markus 6:47-51.)

HOOFDARTIKELN

- 6** **Beginnelsen voor uw bediening:
Behoeften overwegen**
- 12** **President Dallin H. Oaks:
de weg van de Heer volgen**
Ouderling David A. Bednar
- 18** **President Henry B. Eyring:
intellect van een reus, ootmoed
van een kind**
Ouderling Jeffrey R. Holland

OP DE OMSLAG

Een majestueus monument, Jolynn Forman. President Brigham Young (1801–1877) heeft eens gezegd dat de drie oostelijke torens van de Salt Laketempel het Eerste Presidium en het Melchizedeks priesterschap voorstellen. (Opgetekend door William Ward, in ‘Who Designed the Temple?’ *Deseret Weekly*, 23 april 1892, 578.) Leer twee van die ‘torens’ in het huidige Eerste Presidium, president Dallin H. Oaks en president Henry B. Eyring, op pp. 12 en 18 beter kennen.

- 24** **De ware kerk: ‘om de heiligen
toe te rusten’**
Ouderling J. Devn Cornish
*We zien misschien geen volmaakt-
heid in vroegere kerkleiders en
-leden, maar we kunnen er zeker
van zijn dat de leer die de kerk
onderwijst – de leer van Christus –
volmaakt is.*

- 26** **Heiligen: de geschiedenis
van de kerk – Hoofdstuk 7:
Mededienstknechten**
*Joseph en Oliver vragen om lei-
ding als ze bij het vertalen over de
doop lezen. De Heer bereidt drie
mannen voor om van de gouden
platen te getuigen.*

- 36** **Krachtige familie verhalen
vol geloof**
Adam C. Olson
*Doordat ze wist wat haar over-
grootmoeder had doorgemaakt,
kon Rosalene hoop vinden in
haar eigen beproevingen.*

WEGLEZERTJES

- 4** **Geloofsportret: Libuletswe
Gofrey Mokgatle – Gauteng
(Zuid-Afrika)**
- 10** **Vanaf het spreekgestoelte:
Ik ga maar gewoon mezelf
worden**
Jutta Baum Busche
- 34** **Mijn conferentienotities:
Algemene aprilconferentie 2018**
- 40** **Onder heiligen der laatste
dagen**
- 80** **Tot weerziens: Geleid door
hedendaagse profeten**
Ouderling Mark E. Petersen

48

- 44 Verlaat de Heiland niet**
Ouderling Kevin W. Pearson
We moeten ons getuigenis voortdurend versterken zodat we niet afdwalen.
- 48 Mijn goddelijke natuur ontdekken**
Daiane Korth da Silva
Door mezelf te zien door de ogen van de buitenwereld, werd ik blind voor mijn eigenwaarde.

*Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt.
Hint: Hoe vergeet je niet dat Jezus van je houdt?*

52

- 50 Ben jij een 'veiligheidsspeldvriend'?**
Marissa Widdison
We kunnen iets liefs doen voor vrienden die het moeilijk hebben.
- 52 Ambassadeurs van hoop: samen zelfmoord voorkomen**
Maryssa Dennis
Stel je op de hoogte van de waarschuwingssignalen en preventiestrategieën.
- 56 Verdwaald in de Verboden Stad**
Sarah Keenan
Zou ik mijn klasgenoten in deze drukke, vreemde stad terugvinden?
- 58 Openbaring aan de profeet Joseph Smith – en aan jou**
Ryan Carr
Joseph Smith bewees het: er is geen leeftijdsgrens voor het ontvangen van openbaring.
- 60 De strijd om je keuzevrijheid**
David Dickson
Hoe beter we de Heiland volgen, hoe meer we de vrijheid zullen waarderen die onze goede keuzes ons brengen.
- 62 Onze plek**
- 64 Poster: Echt geloof in Christus**
- 65 Nog een gedachte: Profeten: een teken van Gods liefde**
Ouderling Ulisses Soares

75

- 66 Laat je licht schijnen: Dienen en delen**
Ik help mijn ouders graag om onze gewassen aan anderen uit te delen.
- 68 Geloof, hoop en genade – deel 2: Een beantwoord gebed**
Megan Armknecht
Grace was bang dat de nazi's hun huis zouden afpakken, ze hadden ook haar vader al meegenomen.
- 70 Apostelen getuigen van Christus**
Ouderling Neil L. Andersen
- 71 Veilig in de storm**
Ouderling Joaquin E. Costa
Noach was als kind al gehoorzaam aan de Heer. Dat hield hem later in zijn leven veilig toen de regen begon te vallen.
- 72 Boek-van-mormonleesclub**
- 74 Bidden achter de coulissen**
Emily B.
Vader in de hemel hoort mijn gebeden waar ik ook ben.
- 75 Wat er ook gebeurt!**
Christian B.
Ik vertelde mijn vriendin dat Jezus Christus van haar houdt, wat er ook gebeurt.
- 76 Verhalen uit de Schriften: Elia en de weduwe**
Kim Webb Reid
- 79 Kleurplaat: Ik kan de waarheid vertellen**

Tijdschrift van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
Henry B. Eyring

Het Quorum der Twaalf Apostelen: M. Russell Ballard,
Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund,
Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Verantwoordelijk redacteur: Hugo E. Martinez

Assistent-redacteuren: Randall K. Bennett, Becky Craven
Adviseurs: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis jr., Edward
Dube, Sharon Eubank, Cristina B. Francona, Donald L.
Hallstrom, Douglas D. Holmes

Hoofddirecteur: Richard I. Heaton

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofddirecteur: Adam C. Olson

Assistent-hoofddirecteur: Ryan Carr

Publicatieassistent: Francisca Olson

Redactieteam: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen

Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green,
Colleen Hinkley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Drukvoorbereiding: Joshua Dennis, Ammon Harris

Directeur drukwerk: Steven T. Lewis

Directeur distributie: Troy R. Barker

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk vertaalbureau

Diestseweg 40/4, B-2440 Geel

E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie: Corporation of the Presiding Bishop of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement: Neem voor bestelling van abonnementen

of adreswijziging contact op met Customer Service op

00800 2950 2950 (gratis) of +49 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 9,20 EURO

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org,
of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas'
of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees,
Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans,
Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels,
Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans,
Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,
Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Swahili,
Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese
en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2018 by Intellectual Reserve, Inc. All rights
reserved. Printed in the United States of America.

Informatie auteursrechten: Tenzij anders aangegeven, kan
materiaal uit de *Liahona* voor persoonlijk, niet-commercieel
gebruik (zoals kerkroepingen) worden gekopieerd. Dit recht
kan ieder ogenblik ingetrokken worden. Afbeeldingen mogen
niet worden gekopieerd indien die beperking bij de afbeelding
vermeld staat. Voor vragen over auteursrechten, neemt u
contact op met het Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; of e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 118 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Materiaal op het internet

Lees en dien artikelen in op
liahona.lds.org.

Op facebook.com/liahona

vindt u inspirerende
boodschappen (in het Engels,
Portugees en Spaans) die u met
anderen kunt delen.

Stuur uw feedback naar
liahona@ldschurch.org.

Abonneer u op store.lds.org.

U kunt hiervoor ook bij een
distributiecentrum terecht, of bij
een wijkleider, of u kunt
00800 2950 2950 bellen.

PICTOGRAMMEN GETTY IMAGES

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Bediening, 6

Boek van Mormon, 4,
22, 72

Communicatie, 6

Dienen, 6, 42, 66

Doop, 26

Eerlijkheid, 79

Familiegeschiedenis, 30

Gebed, 56, 63, 68, 74

Gehoorzaamheid, 60, 71

Geloof, 24, 36, 44, 68, 76

Getuigenis, 44, 62

Gevoel van eigenwaarde,
10, 43, 48, 75

Heilige Geest, 56, 58

Hemelse Vader, 43

Jezus Christus, 44, 60, 65,
70, 75

Joseph Smith, 26, 58

Kerkgeschiedenis, 24,
26, 58

Kerkleiders, 12, 18

Keuzevrijheid, 60

Liefde, 75

Moederschap, 40

Openbaring, 26, 58, 80

Priesterschap, 26

Profeten, 12, 18, 26,
76, 80

Tegenspoed, 4, 36, 42
**Voorbereiding op
noodtoestanden,** 42

Vriendschap, 50, 52, 63

Woord van wijsheid, 41

Zelfmoord voorkomen,
50, 52

Libuletswe werd blind toen hij 21 jaar was. Hij leerde van alles, maar geen braille. Hij wilde in de Schriften lezen en bad God om hulp.

FOTOGRAAF CODY BELL

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Gauteng (Zuid-Afrika)

Tijdens een huisonderwijsbezoek zei ik tegen de zuster die we bezochten: 'Ik kan niet in de Schriften lezen omdat ik blind ben. Ik wil een cursus braille volgen.'

Haar broer werkte in een school voor blinden. Hij hielp me om me in te schrijven. Ik studeerde elke dag braille. Ik stond zelfs in het midden van de nacht op om te oefenen. Na slechts vier maanden kon ik het al lezen.

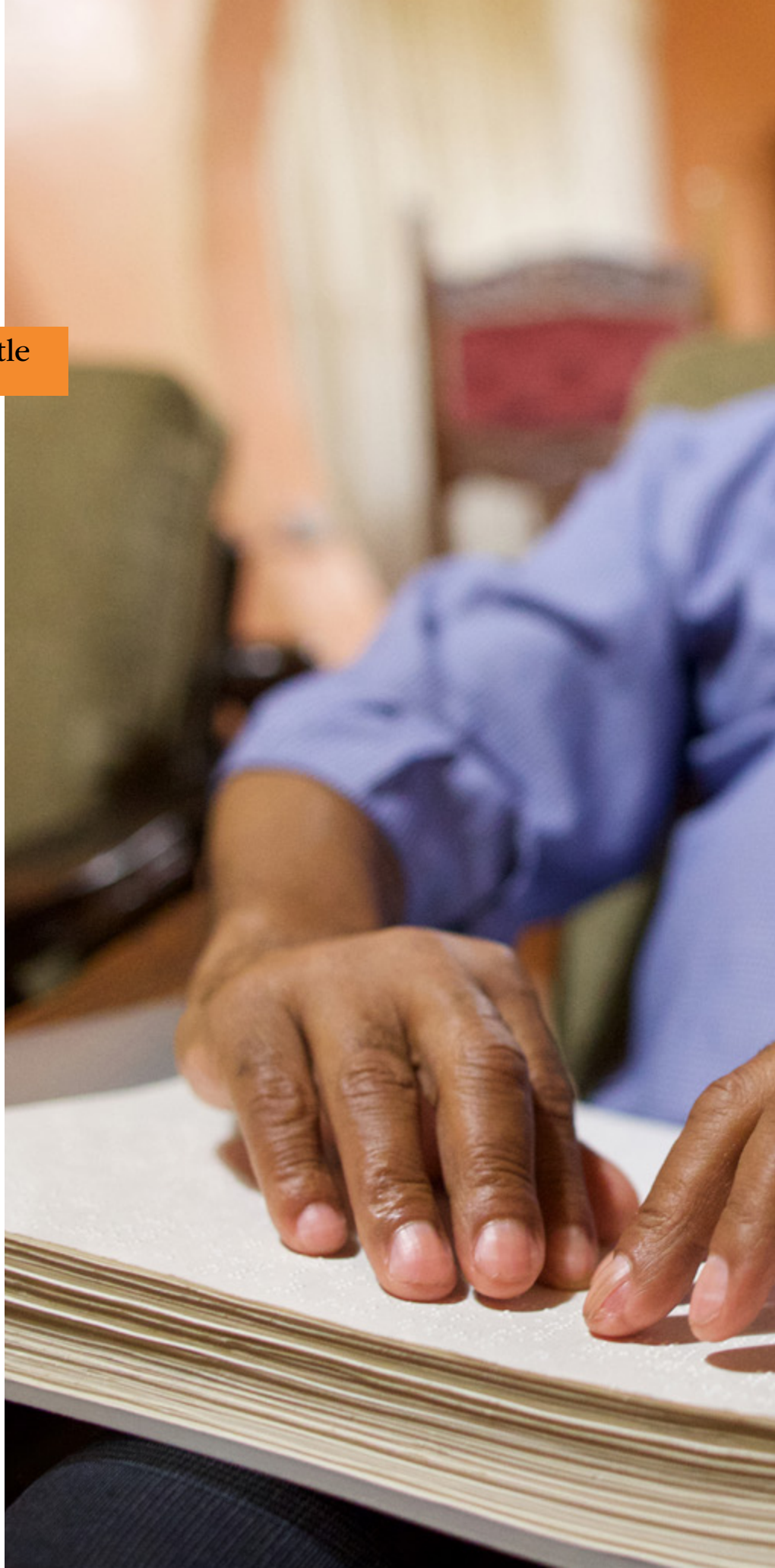
Ik voltooide de cursus en vertelde mijn gemeentepresident dat ik braille kon lezen. Hij gaf me een doos met een priesterschapshandboek en de Schriften in braille. Ik wist niet eens dat die bestonden. Toen begon ik het evangelie pas echt te begrijpen en ervan te genieten.

Ik weet dat de Schriften waar zijn. Telkens als ik erin lees, leer ik iets nieuws. Er valt altijd wel iets uit te halen.

MEER WETEN

Op lds.org/go/9184 vindt u meer informatie voor mensen met een beperking.

Op lds.org/go/18 staan meer geloofsportretten.

Beginnelsen voor uw bediening

BEHOEFTE

OVERWEGEN

U staat er niet alleen voor. Door overleg te plegen, kunt u hulp krijgen om anderen te helpen.

God vraagt u personen of gezinnen in uw wijk of gemeente te dienen door in hun behoeften te voorzien. Hoe komt u te weten welke behoeften zij hebben? Het beginsel van overleg, dat we in de kerk beklemtonen, vormt de sleutel.

In het eerste gedeelte van dit artikel staat waarover we overleg kunnen plegen. Daarna wordt uitgelegd met wie we kunnen overleggen:

1. Met onze hemelse Vader.
2. Met de personen en gezinnen aan wie we zijn toegewezen.
3. Met onze collega.
4. Met anderen die aan dezelfde personen of gezinnen zijn toegewezen.

Het is ook van essentieel belang dat we met onze leiders overleg plegen. In een toekomstig 'Beginnelsen voor uw bediening'-artikel in de *Liahona* zullen we het uitgebreid over overleg met leiders en de rol van het bedieningsgesprek hebben.

Waarover kunnen we overleg plegen?

We moeten elkaars behoeften begrijpen om elkaar te kunnen dienen. Maar wat voor behoeften zijn er? En moeten we meer dan alleen behoeften te weten komen?

Er zijn veel verschillende soorten behoeften. De mensen die we dienen, kunnen onder meer emotionele, financiële, lichamelijke of educatieve problemen hebben. Sommige behoeften hebben een hogere prioriteit dan andere. In sommige behoeften kunnen we zelf voorzien; voor andere moeten we misschien hulp inroepen. Vergeet bij het voorzien in materiële behoeften niet wat uw roeping als dienende broeder of zuster inhoudt: anderen op het verbondspad begeleiden en ze voorbereiden om de heilsverordeningen van het priesterschap te ontvangen.

We dienen niet alleen de behoeften van de personen of gezinnen te bespreken, maar ook hun sterke punten. Waarmee hebben ze geen hulp nodig? Welke capaciteiten en gaven hebben ze die anderen tot zegen kunnen zijn? Op welke unieke manier kunnen zij het koninkrijk van God opbouwen? Het kan even belangrijk zijn om iemands sterke punten te kennen als zijn of haar behoeften.

1 Met onze hemelse Vader overleggen

Een van de grondbeginselen van ons geloof is dat onze hemelse Vader tot zijn kinderen spreekt (zie Geloofsartikelen 1:9). Als we een nieuwe bedieningstaak krijgen, dienen we in gebed met onze hemelse Vader te overleggen en de behoeften en sterke punten van de persoon in kwestie vast te stellen. Zolang we die bedieningstaak hebben, moeten we in gebed blijven overleggen.

De rubriek 'Beginselen voor uw bediening' is bedoeld om te leren hoe we voor elkaar moeten zorgen. Het is niet de bedoeling dat we ze tijdens een bedieningsbezoek als boodschap brengen. Doordat we de mensen leren kennen die we dienen, zal de Heilige Geest ons ingeven wat voor zorg, mededogen, en eventueel welke boodschap zij van ons nodig hebben.

2 Met personen en gezinnen overleggen

Hoe en wanneer we contact hebben met de personen en gezinnen die we dienen, kan naargelang de omstandigheden variëren. Maar het is van essentieel belang dat we met de persoon of het gezin zelf overleggen, zodat we een goede band met hen kunnen smeden en inzicht in hun behoeften krijgen. Zo kunnen we ook te weten komen hoe ze geholpen willen worden. Voor u bepaalde vragen kunt stellen, zult u eerst een goede band met hen moeten smeden. Dat kan op verschillende manieren gebeuren. Hier volgen enkele suggesties:

- Ga na wanneer en hoe u contact met hen kunt opnemen.
- Kom meer over hun interesses en achtergrond te weten.
- Stel manieren voor waarop u kunt helpen en vraag of zij suggesties hebben.

Krijgt u een betere band met hen, bespreek dan individuele of gezinsbehoeften. Stel de vragen die de Heilige Geest u influistert.¹ Enkele voorbeelden:

- Met welke beproevingen worstelen ze?
- Welke individuele of gezinsdoelen hebben ze zich gesteld? Misschien willen ze vaker gezinsavond houden of zelfredzamer worden.
- Hoe kunt u hen met hun doelen en in hun beproevingen bijstaan?
- Welke evangelieverordeningen zullen ze in de nabije toekomst ontvangen? Hoe kunt u ze helpen om zich daarop voor te bereiden?

Bied concrete hulp, zoals: 'Op welke avond kunnen we u deze week een maaltijd brengen?' Een vaag aanbod, zoals 'Laat ons iets weten als we u ergens mee kunnen helpen', is niet erg nuttig.

3 Met onze collega overleggen

U zult niet altijd samen met uw collega contact met de persoon of het gezin hebben. Daarom is het belangrijk dat u met elkaar overlegt, zodat u als koppel inspiratie kunt ontvangen. Denk eens na over deze vragen:

- Hoe en hoe vaak gaat u als koppel met elkaar communiceren?
- Welke individuele sterke punten kunt u elk inzetten om in de behoeften van een persoon of gezin te voorzien?
- Welke dingen bent u te weten gekomen, welke ervaringen hebt u gehad en welke ingevingen hebt u gekregen sinds u voor het laatst de persoon of het gezin hebt besproken?

4 Met anderen die zijn toegewezen overleggen

Af en toe met anderen spreken die aan dezelfde personen of gezinnen zijn toegewezen, kan nuttig zijn.

Communiceren om problemen op te lossen

Ouderling Chi Hong (Sam) Wong van de Zeventig heeft een verhaal uit Markus op onze tijd toegepast om te illustreren hoe vier mensen er door overleg in slaagden een verlamde man bij Jezus te brengen.

‘Het voorval [zou] als volgt kunnen gebeurd zijn’, zegt ouderling Wong. ‘Vier mensen vervulden een opdracht van hun bisschop om iemand thuis te bezoeken die verlamd is. [...] Toen in de laatste wijkraad over de behoeften die er in de wijk waren, werd gesproken, wees de bisschop “reddingsopdrachten” toe. Deze vier mensen hadden de opdracht gekregen om deze verlamde man te helpen. [...]’

‘[Toen ze bij het gebouw kwamen waar Jezus Zich bevond, was] de ruimte veel te vol. Ze konden niet eens naar binnen. Ik ben er zeker van dat ze van alles probeerden, maar ze kwamen niet door de menigte heen. [...] Ze overlegden wat ze moesten doen. Hoe konden ze deze man naar Jezus brengen zodat hij genezen kon worden? [...] Ze bedachten een plan. Geen gemakkelijk plan, maar ze gingen aan de slag.

“[Zij] verwijderden de dakbedekking boven de plaats waar Hij was; en nadat zij het dak opengebroken hadden, lieten zij de ligmat waarop de verlamde lag, neer” (Markus 2:4). [...]

“En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde: Zoon, uw zonden zijn u vergeven” (Markus 2:5).²

Banden smeden is ook een belangrijk aspect van overleggen. Zie ook het ‘Beginnelsen voor uw bediening’-artikel ‘Hechte banden smeden’ op pagina 6 van de *Liahona* van augustus 2018.

In de praktijk brengen

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ons aangespoord om ‘samen [te] overleggen, alle beschikbare middelen [te] gebruiken, naar inspiratie van de Heilige Geest [te] streven, de Heer om bevestiging [te] vragen, en dan de mouwen [op te stropen] en aan de slag [te] gaan.

‘Ik beloof u: als u deze werkwijze aanhoudt, zult u concrete aanwijzingen ontvangen met betrekking tot het *wie, wat, wanneer* en *waar* aangaande de zorg op de wijze van de Heer.’³ ■

NOTEN

1. Zie *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), 198.
2. Chi Hong (Sam) Wong, ‘Eensgezind redden’, *Liahona*, november 2014, 14–15.
3. Dieter F. Uchtdorf, ‘Op ’s Heren eigen wijze’, *Liahona*, november 2011, 55.

IK GA MAAR GEWOON MEZELF WORDEN

Jutta Baum Busche

Deze rubriek gaat over het leven van toegewijde vrouwen en hun boodschap, en bevat uittreksels uit het boek *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017).

OVER ZUSTER BUSCHE

Jutta Baum (geb. 1935) groeide in Dortmund op. In 1955 trouwde ze met

Enzio Busche. De twee lieten zich op 19 januari 1958 in een zwembad in Dortmund dopen.

In oktober 1977 woonden ze een conferentie in Berlijn bij zodat Enzio, regionaal vertegenwoordiger van de kerk, voor president Spencer W. Kimball (1895–1985) kon vertalen. Na afloop van de conferentie nam president Kimball Enzio even apart en riep hem als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Dat was een voltijdfunctie waarvoor de familie Busche moest verhuizen.

Hun eerste standplaats was München, waar Enzio twee jaar lang het zendingsgebied leidde. In 1980 verhuisden ze naar Utah. Ze reisden veel en bezochten leden van de kerk over de hele wereld, waarbij Jutta en haar man op regionale conferenties spraken.

Bij de inwijding van de Frankfurt-tempel in 1987 werden zij de president en mater. Zuster Busche was nog nooit tempelwerkster geweest, dus president Gordon B. Hinckley (1910–2008) hield haar op een instructiebijeenkomst voor: 'Waar het vooral om gaat, is liefde, liefde en nog eens liefde.' Die raad nam ze ter harte. Ze vroeg de tempelwerkers om het als hun allerbelangrijkste taak te zien dat de bezoekers Gods Geest konden voelen.

Dit artikel komt uit een toespraak die zuster Busche in 1989 op de vrouwenconferentie aan de Brigham Young University hield.

Ik weet nog hoe we moesten wennen aan het leven in Utah. Mijn eerste roeping in onze wijk was leerkracht in de ZHV. Ik observeerde de andere leerkrachten zeer aandachtig. Ze probeerden hun lessen perfect te geven. Ik was daar diep van onder de indruk. Zelfs hun kapsel en onberispelijke kleding zagen er perfect uit. Ik was vol bewondering dat ze zich zo vloeiend en treffend in het Engels konden uitdrukken. Hoe kon ik, met mijn steenkolenengels, ooit net zo goed als zij worden en hun iets leren? Ik wilde mezelf wel graag verbeteren en was dus blij om te horen dat er vanuit de ring een voorbereidingscursus voor ZHV-leerkrachten georganiseerd werd.

Toen ik die cursus voor het eerst bijwoonde, was ik heel optimistisch. Maar ik kreeg één vraag die me overviel: welke blikvanger ging ik voor mijn les gebruiken? Wat voelde ik me onbeholpen! Ik had geen idee wat een blikvanger was of wat je daarmee in een les moest doen. Negatieve gevoelens over mezelf begonnen mijn vertrouwen te ondermijnen. [...]

Ik bleef me de mindere voelen als ik de zusters in mijn wijk zag met hun prachtige moestuin en hun oogst gewekt in potten. Elke dag gingen

ze hardlopen. Ze naaiden en wisten de beste koopjes te vinden. [...] Ze brachten eten naar pas bevallen moeders en naar de zieken in hun buurt. Ze zorgden goed voor een bejaarde ouder, soms twee. [...] Ze gingen trouw naar de tempel en hielden secuur hun dagboek bij.

Geïntimideerd door al die voorbeelden van volmaaktheid om me heen, deed ik nog meer mijn best om mijn zusters te evenaren en voelde ik me teleurgesteld in mezelf en zelfs schuldig als ik niet elke ochtend ging hardlopen, mijn eigen brood bakte, mijn eigen kleding naaide of een cursus volgde. Ik had het gevoel dat ik net zoals de vrouwen om me heen moest zijn en voelde me een mislukking omdat ik het maar niet voor elkaar kreeg om hun leefstijl over te nemen.

In die tijd had ik veel aan het voorbeeld van een zesjarig kind dat op de vraag van een familielid: 'Wat wil je later worden?', antwoordde met: 'Ik ga maar gewoon mezelf worden. Ik heb geprobeerd om net zoals iemand anders te zijn, maar het lukt niet!' Na al mijn pogingen om iemand anders te zijn, ontdekte ik, net als dit kind, dat ik gewoon mezelf moest zijn. Maar dat valt vaak niet mee, want hoe vaak

willen we niet erbij horen, meedoen en indruk maken, of gewoon maar geaccepteerd worden, waardoor we anderen gaan imiteren en onze eigen achtergrond, onze eigen talenten, en onze eigen lasten en problemen gaan geringschatten. [...] Ik moest afkomen van mijn angst dat ik niet goed genoeg zou zijn als ik niet deed wat anderen deden.

[...] Als ik mijn geweldige zusters na probeerde te doen met een blikvanger en andere lestechnieken

waar ik niet mee uit de voeten kon, sloeg ik de plank mis, want de Geest spreekt nog steeds in het Duits tegen mij, niet in het Engels. Maar als ik op mijn knieën ging en om hulp vroeg, leerde ik vertrouwen op de leiding van de Geest en voelde ik me geborgen in de wetenschap dat ik een dochter van God ben. Ik moest leren *geloven* dat ik niet in een wedstrijd met anderen zat om door mijn hemelse Vader geliefd en geaccepteerd te worden. [...]

We hoeven niet ons best te doen om te *presteren* of ons te *conformeren*, maar om ons te laten *transformeren* door de Geest. [...]

De wereld legt ons van alle kanten druk op. Maar door oprecht te zijn, ontdekken we Gods wil voor ons. [...]

Hoewel we kunnen opgaan in onze dagelijkse uitdagingen en groeikansen, kunnen we het ons niet veroorloven om ook maar een dag of minuut te leven zonder ons bewust te zijn van de macht die in ons is. ■

Ouderling
David A. Bednar
van het Quorum
der Twaalf
Apostelen

PRESIDENT DALLIN H. OAKS: de weg van de Heer volgen

Wanneer president Oaks weet wat de Heer van hem verwacht, dan doet hij dat ook.

Ouderling Dallin H. Oaks werd in april 1984 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen. Hij dacht daarna diep over zijn nieuwe rol en de onvermijdelijke veranderingen in zijn leven na.

Dit was niet de eerste keer dat ouderling Oaks werd gevraagd om zijn persoonlijke en professionele ‘netten’ achter zich te laten (zie Mattheüs 4:18–20). In 1970 gaf hij zijn positie als docent aan de rechtenfaculteit van de University of Chicago op. Kerkleiders hadden hem uitgenodigd om president van de Brigham Young University in Provo (Utah, VS) te worden. Hij genoot volop van het onderwijs, het wetenschappelijk onderzoek en de omgang met studenten rechten in Chicago. Toch aanvaardde hij het verzoek om als achtste president van de BYU te fungeren in geloof.

Ouderling Oaks kreeg in 1984 met een soortgelijke situatie te maken. Hij gaf na zijn roeping tot de Twaalf wederom een positie en gekoesterd werk als rechter aan het hooggerichtshof van de staat Utah op. Maar deze verandering was anders.

In 1970 kon ouderling Oaks er nog redelijkerwijs van uitgaan dat hij zijn loopbaan als jurist na zijn werkzaamheden aan de BYU weer zou oppakken.

Dat deed hij uiteindelijk ook. Maar de roeping in 1984 was uniek, een volkomen toewijding van zijn complete ziel en hele leven aan de Heer. Het eeuwige belang en de wereldwijde omvang van zijn nieuwe taken waren werkelijk overweldigend.

Ouderling Oaks beschreef zijn diepste gedachten over deze belangrijke overgang:

‘In die periode van zelfonderzoek overdacht ik hoe ik de rest van mijn leven zou doorbrengen. Ik vroeg me af wat voor apostel ik wilde zijn. Wilde

ik een jurist zijn die als apostel was geroepen, of wilde ik een apostel zijn die jurist was geweest? Ik kwam tot de conclusie dat het antwoord op die vraag van het volgende afhing: wilde ik mijn roeping naar mijn eigen kwalificaties en

en liefdevol dienstbe-
toon heeft ontwikkeld, is
president Oaks in staat
om 'de weg van de Heer'
te volgen. Hij is werkelijk
een heldhaftige apostel
geworden die ooit jurist
is geweest.

In het leven en de
bediening van president
Dallin H. Oaks zijn veel
gaven van de Geest te
herkennen.

Geloof in de Heiland

President Oaks is
gezegend met de gave
om door de macht van
de Heilige Geest te
weten dat Jezus Christus
de Zoon van God is (zie
LV 46:13–14). Hij zet de
leer van de Heiland dui-
delijk uiteen en getuigt
vol overtuiging van Hem.
De Heer is in alle aspec-
ten van zijn leven zijn

ervaring vormen, of wilde ik het pijnlijke pro-
ces ondergaan om mijzelf naar mijn roeping te
gaan vormen.

'Wilde ik mijn roeping op de wijze van de
wereld invullen, of wilde ik proberen de weg
van de Heer te onderscheiden en te volgen?

'Ik besloot dat ik zou proberen om mijzelf
te veranderen voor mijn roeping; dat ik zou
streven naar de kwalificaties en geestelijke
kracht van een apostel. Dat is een levenslange
uitdaging.'¹

Dankzij de goddelijke genade van de Heer,
zijn ervaringen in het leven, een gezin dat
hem steunt, en de eigenschappen en disci-
pline die hij door ijverige studie, hard werken

Dallin (uiterst links)
was de oudste van drie
kinderen. Hij was pas
zeven toen zijn vader
overleed. Hij volgde in
zijn jeugd maar een
paar maanden viool-
lessen, maar hielp zijn
moeder, die weduwe
was, vele jaren.

licht. Wanneer Dallin H. Oaks weet wat de
Heer van hem verwacht, dan doet hij dat ook.

President Oaks heeft kerkleden door
de jaren heen meer inzicht gegeven in het
doel en het belang van het heilsplan van de
Vader, de verzoening van de Heiland, het
gezag en de sleutels van het priesterschap,
de heilige verordening van het avondmaal,
het proces van niet alleen 'doen' maar 'wor-
den', het onderscheid in ons leven tussen
goed, beter en best, en talloze andere evan-
geliebeginselen. Zijn eenvoudige, ordelijke
manier van evangeliestudie heeft het geloof
van heiligen der laatste dagen overal ter
wereld gesterkt.

alle maatstaven uitzonderlijk. Toch geeft president Oaks blijk van zachtmoedigheid en geestelijke ontvankelijkheid. Hij wil graag van de Heilige Geest en van mensen met zeer uiteenlopende achtergronden en ervaringen leren.

In een van onze quorumvergaderingen zette ouderling Oaks eens zijn krachtige mening uiteen over wat in zijn ogen de juiste aanpak was. Hij bracht de argumenten overtuigend naar voren en zijn kennis over de kwestie was fenomenaal. Zijn pleidooi voor de aanpak was steekhoudend.

Terwijl we met elkaar overlegden, onderschreef een lid van de Twaalf dat veel korter

Integriteit

President Oaks is een integer mens. Zijn opvattingen en gedrag zijn op evangelieliebeginselen gebaseerd. Hij leeft ook naar wat hij gelooft. Opportunisme is voor hem nooit een optie. Hij is vastbesloten om altijd het juiste te doen, ook als een bepaalde handelwijze zijn persoonlijke reputatie of opvatting niet ten goede komt. Er is geen plek voor half werk in zijn leven – doe iets goed of helemaal niet.

Zijn integriteit komt tot uiting in zijn bereidheid om moeilijke kwesties en opdrachten op zich te nemen. Hij doet dat op meesterlijke wijze – de wijze van de Heer. Hij heeft zich onomwonden uitgesproken over verschillende onderwerpen. Denk aan het opkomen voor het traditionele gezin, aanpakken van bedreigingen van de godsdienstvrijheid, beschermen van kinderen tegen de zelfzuchtige zonden van ouders, en afkeuren van het kwaad van pornografie.

Zachtmoedigheid

De prestaties van president Oaks op het persoonlijke en professionele vlak zijn naar

President Oaks en wijlen zijn vrouw, June, hebben vier meisjes en twee jongens (de jongste werd geboren nadat deze foto is genomen).

Dallin Oaks werkte als radio-omroeper en zendtechnicus. Hij leerde June kennen toen hij als eerstejaarsstudent commentaar gaf bij basketbalwedstrijden. In 1952 traden ze in het huwelijk.

in het quorum zat de aanpak in het algemeen, maar plaatste een kanttekening bij de voorgestelde timing. Ouderling Oaks had die zorg weg kunnen wuiven met een opmerking in de trant van: 'Ik denk dat ik meer ervaring met deze materie heb dan jij.' Maar dat deed hij niet. Zonder enige defensieve reactie of verontwaardiging vroeg ouderling Oaks aan zijn medequorumlid: 'Zou je je kanttekening bij de timing voor mij willen verduidelijken?'

Ouderling Oaks luisterde vervolgens aandachtig naar zijn collega-apostel. Hij dacht toen even na en zei: 'Je snijdt een belangrijk punt

aan. Ik had de gevolgen van de timing van deze actie niet zo grondig overwogen als jij. Ik zie in dat we het voorstel moeten aanpassen op basis van onze nieuwe inzichten door deze bespreking.'

Ouderling Oaks luisterde naar en leerde van zijn medequorumlid. Daarna wandelde hij in de zachtmoedigheid van de Geest van de Heer (zie LV 19:23) om het gewenste resultaat te bewerkstelligen. Voor Dallin H. Oaks telt nooit wat hij wil. Het gaat hem er altijd om wat de Heer wil en dat zijn weg wordt gevolgd.

Onderscheidingsvermogen

President Oaks is ook met de geestelijke gave van onderscheid gezegend. Hij heeft het vermogen om de gevolgen van

voorstellen, besluiten en acties op de lange termijn te overzien. Dat vermogen komt tot uiting in een vraag die hij zichzelf en anderen vaak stelt: 'Waar leidt dit toe?'² Iemand die met president Oaks praat of in raadsvergadering met hem overlegt, zal meteen merken dat dit vermogen gedurende zijn hele leven in dienst van de Heer talloze personen, gezinnen en de hele kerk tot voordeel heeft gestrekt.

Op een zomeravond in 1970 kreeg president Oaks aan de zuidzijde van Chicago tot zijn schrik met een gewapende overvaller te maken toen hij naar zijn geparkeerde auto terugliep. Zijn vrouw, June, zat in de auto op hem te wachten.

'Geef me je geld', eiste de overvaller.

'Ik heb niets', antwoordde broeder Oaks, en liet hem zijn lege portemonnee zien.

'Geef me je autosleutels', beval hij. De sleutels waren bij zuster Oaks in de auto, die op slot zat. 'Zeg haar de auto open te doen', drong de overvaller aan. Broeder Oaks zei nee.

De overvaller dreigde: 'Doe het, of ik vermoord je.'

Broeder Oaks zei resoluut: 'Dat doe ik niet.'

Toen de overvaller zijn eisen en dreigementen herhaalde, dacht broeder Oaks kans te zien de jonge man het pistool snel afhandig te maken.

President Oaks beschreef in een conferentieboodschap in 1992:

'Net toen ik in actie wilde komen, had ik een unieke ervaring. Ik zag niets of hoorde niets, maar ik *wist* iets. Ik wist wat er zou gebeuren

als ik dat pistool afpakte. We zouden vechten en ik zou het pistool op de borst van de jonge man zetten. Het zou afgaan en hij zou sterven. Ik begreep ook dat ik de

1932: Geboren in Provo (Utah, VS)

1949: Gaat één jaar voor de Koreaanse Oorlog bij de Utah National Guard

1952: Trouwt met June Dixon in de Salt Laketempel

1954: Afgestudeerd aan de Brigham Young University met een diploma in boekhouden

1957: Afgestudeerd aan de rechtenfaculteit van de University of Chicago

1957-1958: Werkzaam als griffier voor opperrechter Earl Warren van het hooggerichtshof van de VS

1958-1961: Advocaat in Chicago (Illinois, VS)

1961-1970: Doceert rechten aan de rechtenfaculteit van de University of Chicago

1971-1980: Werkzaam als president van de Brigham Young University

1980-1984: Werkzaam als rechter aan het hooggerichtshof van de staat Utah

1984: Geroepen tot het Quorum der Twaalf Apostelen

1998: June Dixon Oaks, moeder van hun zes kinderen, overlijdt

2000: Trouwt met Kristen M. McMain in de Salt Laketempel

2002-2004: Werkzaam als gebiedspresident in de Filipijnen

2018: Geroepen als eerste raadgever in het Eerste Presidium

rest van mijn leven niet de dood van die jonge man op mijn geweten kon hebben.³

Dankzij deze wonderbaarlijke manifestatie van de gave van onderscheid wist president Oaks de confrontatie tot een goed einde te brengen. Uiteindelijk overleefde hij het zelf en spaarde hij het leven van de jonge overvaller.

Nog niet zo lang geleden was ouderling Oaks voorzitter van de leidinggevende raad voor het zendingswerk. We bespraken in die hoedanigheid een voorstel betreffende de zendingen die in een bepaald gebied van de wereld werkzaam waren. Nadat alle raadsleden hun kijk op de zaak uiteen hadden gezet, stelde ouderling Oaks enkele vragen en vatte hij de bevindingen samen. Vervolgens verklaarde hij: 'Ik heb niet het gevoel dat we er met deze kwestie uit zijn. We moeten wachten op de Heer en nu geen definitief besluit nemen.'

Gebeurtenissen enkele maanden later markeerden de achterliggende inspiratie van die beslissing om te wachten op onmiskenbare wijze. De raad had onder het geïnspireerde leiderschap van ouderling Oaks op het juiste moment en op de wijze van de Heer de juiste beslissing genomen om de zendingen te beschermen en het werk te laten gedijen.

Gevoel voor humor en vriendelijkheid

President Oaks heeft een heerlijk gevoel voor humor. Zo woonden alle leden van de Twaalf eens samen een lunch bij. Een van de apostelen merkte na afloop op dat het niet mee zou vallen om die middag na zo'n heerlijke maaltijd nog wakker te blijven. President Oaks glimlachte breed en zei: 'Alleen als je geen goed plekje vindt om te slapen.'

Hij steekt vaak de draak met zichzelf en zijn kaalheid. Maar hij kan ook opkomen voor mensen met weinig haar op hun hoofd. Hij beweert vaak: 'De Heer heeft veel hoofden gemaakt, en de minder mooie heeft Hij met haar bedekt.'

Zijn hartelijkheid en gevatheid zijn innemend. Hij is altijd attent en vriendelijk. Mensen merken na een ontmoeting met president Oaks vaak op dat ze zich erg op hun gemak voelden dankzij zijn gevoel voor humor, oprechte liefde en zorgzame houding.

De invloed van rechtschapen vrouwen

Met alles wat hij in zijn opmerkelijke leven heeft bereikt en de lof die hem is toegezwaaid, is president Oaks de eerste die de grote invloed van drie rechtschapen vrouwen in zijn leven erkent: Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks en Kristen M. McMain Oaks.

Dallin Oaks was zeven toen zijn vader, Lloyd E. Oaks, die arts was, op 36-jarige leeftijd aan tuberculose overleed. Hij werd begraven op de dag dat hij elf jaar met president Oaks' moeder, Stella Harris Oaks, getrouwd was. Zij bleef de rest van haar leven ongehuwd en bracht hun drie kinderen groot.

'Ik was met een uitzonderlijke moeder gezegend', zegt president Oaks. 'Zij was echt een van de vele edele vrouwen die in de laatste dagen hebben geleefd.'⁴

President Oaks leerde als eerstejaarsstudent aan de BYU June Dixon kennen. Zij traden in 1952 in het huwelijk en werden met zes kinderen gezegend. 'Ik haalde niet altijd het beste uit mijzelf, totdat June in mijn leven kwam', zei president Oaks. 'Mede door haar heb ik zo veel kunnen bereiken.'⁵ June stierf op 21 juli 1998 aan kanker.

June en Dallin hadden vóór haar dood over de toekomst van hun gezin gepraat. Zij waren het erover eens dat een nieuw huwelijk hem en hun gezin tot zegen zou zijn. Op 25 augustus 2000 trouwde ouderling Oaks met Kristen M. McMain.

Kristen Oaks beschrijft haar leven met president Oaks in één simpele zin: 'We zijn één in het werk van de Heer,

en daardoor hebben we ontelbare zegeningen ontvangen.’ Zij zorgt dat het gezin en de familie zo vaak mogelijk samenkomen. Iedereen beleeft daar veel vreugde aan. June is altijd onderdeel van de gesprekken.

President Oaks weet uit eigen ervaring hoe belangrijk het is om een echtgenoot en vader te zijn. Dat zet zijn uiteenzettingen en getuigenis over de beginselen in ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’ kracht bij. Hij heeft cruciale lessen geleerd over de taak die man en vrouw samen hebben ‘om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen.’ Hij heeft

President Oaks laat mensen voelen dat er naar ze wordt omgekeken. Hij heeft over de hele wereld gereisd om het evangelie te bedienen en uit te dragen.

Links: hij en zijn huidige vrouw, Kristen, spraken op het RootsTech-congres voor familiegeschiedenis 2018 over familieleden met elkaar verbinden.

ook geleerd dat ‘[man en] vader en [vrouw en] moeder [...] de plicht [hebben] om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen.’⁶ President Oaks heeft in zijn gezinsleven consequent en naar zijn beste vermogen de wegen van de Heer gevolgd.

Levenslange toewijding

President Russell M. Nelson werd op 6 april 2018 steun verleend als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met president Dallin H. Oaks als eerste raadgever in het Eerste Presidium

en president Henry B. Eyring als tweede raadgever.

President Oaks neemt zijn nieuwe roeping in het presiderende quorum van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op zich met de ‘bestendige, rustige toewijding’⁷ van iemand die de Heiland en zijn herstelde kerk al zijn hele leven volledig toegedaan is. President Oaks’ discipelschap, krachtige leringen en consequent rechtschapen voorbeeld zullen mensen over de hele wereld positief beïnvloeden en ze helpen om de weg van de Heer te volgen. ■

NOTEN

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), 7.
2. Zie Dallin H. Oaks, ‘Where Will It Lead?’ (devotional aan de Brigham Young University, 9 november 2004), speeches.byu.edu.
3. Dallin H. Oaks, ‘Bible Stories and Personal Protection’, *Ensign*, november 1992, 39–40.
4. Don L. Searle, ‘Elder Dallin H. Oaks: “It Begins by Following the Other Apostles”’, *Ensign*, juni 1984, 14.
5. Dallin H. Oaks, ‘The Student Body and the President’ (devotional aan de Brigham Young University, 9 september 1975), 6, speeches.byu.edu.
6. ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *Liahona*, mei 2017, 145.
7. Zie Dallin H. Oaks, ‘The Dedication of a Lifetime’ (haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen voor jongvolwassenen, 1 mei 2005), 2, broadcasts.lds.org.

Ouderling
Jeffrey R. Holland
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

PRESIDENT HENRY B. EYRING: intellect van een reus, ootmoed van een kind

De veelzijdige aspecten van president Henry B. Eyrings leven en karakter zijn zuiver maar soms ook paradoxaal.

Een van president Henry B. Eyrings zoons zei onlangs: 'Mijn vader valt in twee woorden te beschrijven: zuivere motieven.' Dat kan iedereen die deze nieuwe tweede raadgever van president Russell M. Nelson ooit heeft ontmoet, met anderen heeft zien omgaan of een toespraak heeft horen geven, vast beamen. De rijk geschakeerde dimensies van Hal Eyrings leven (zoals familie en vrienden hem noemen) lijken inderdaad een aaneenschakeling van uitingen van een unieke zuivere deugd, een stelselmatige demonstratie van één 'zuiver motief': hij wil in woord en daad precies zijn wat God wil dat zijn kinderen zijn.

President Eyrings methode om dat doel na te streven is net zo helder en ongecompliceerd als die taak zelf – maar toch een hele uitdaging! Hal heeft er vanaf zijn jeugd tot nu hij in de tachtig is altijd naar gestreefd om in de ogen van God goed te leven. Hij heeft altijd ernstig naar de leiding van de Heilige Geest gezocht en nooit zonder die leiding willen handelen. Hij verwijst in bijna elk gesprek dat hij voert, elk bestuurlijk besluit dat hij neemt en elke openbare verklaring die hij aflegt naar die hemelse metgezel. Het gezelschap van de Heilige Geest is Henry B. Eyrings

overkoepelende middel om een celestiaal doel te bereiken. Het is een manifestatie van zijn kinderlijke ootmoed. Het is een bewijs van zijn unieke geestelijke zuiverheid.

Ironisch genoeg accentueren de vele paradoxen in zijn

leven die zuiverheid nog meer. Hal is vernoemd naar zijn vader, die als scheikundige voor de Nobelprijs in aanmerking kwam. Hal wilde aanvankelijk ook natuurkunde en scheikunde studeren, maar koos uiteindelijk voor bedrijfskunde als academische carrière.

Dat was een totaal andere richting dan in de familie Eyring gebruikelijk was. Hij en zijn vrouw, Kathleen, hadden genoeg

rijkdom kunnen vergaren, maar kozen hun hele getrouwde leven voor een bescheiden en zuinige levensstijl – soms tot op het pijnlijke af (dat zeggen hun kinderen in elk geval met een glimlach). Hal had een professionele opleiding aan een van de meest gerenommeerde universiteiten van de Verenigde Staten genoten, had een vaste aanstelling als hoogleraar aan een andere universiteit en was gastdocent op een derde universiteit. Men kon zich niet hoger op de onderwijsladder bevinden dan Hal op zo'n relatief jonge leeftijd. Toch verruilde hij die prestigieuze academische posities en baan-zekerheid voor een functie als president van

Links: de jonge Henry (zittend naast zijn moeder) groeide op in New Jersey (VS). Daar ontwikkelde hij een getuigenis, ook al waren er maar weinig leden van de kerk om mee samen te komen. Op dertienjarige leeftijd verhuisden hij en de rest van het gezin naar Utah omdat zijn vader een functie aan de University of Utah had aangenomen. Henry speelde basketbal voor de East High School in Salt Lake City.

een vrijwel onbekende tweejarige hogeschool (in elk geval onbekend bij al zijn collega's op Harvard, Stanford en MIT). Hij had die school, Ricks College, nooit eerder bezocht en had de locatie ervan, Rexburg (Idaho, VS), aan niemand kunnen aanwijzen.

Nog meer over zuiverheid en paradox. President Eyring is pienterder dan de meeste intellectueel ontwikkelde mensen. Toch wil hij niet louter op zijn eigen talent of verstandelijke vermogens vertrouwen inzake kwesties van geestelijk belang. Zo nodig stoutmoedig in de breedste zin van dat woord en krachtiger dan wat gewoonlijk onder kracht wordt verstaan, laat hij zich eenvoudigweg niet opjagen, zoals

door president M. Russell Ballard (en president Eyrings eigen kinderen) is opgemerkt, 'om overhaast besluiten te nemen of een aanpak onzorgvuldig te kiezen. Hij zou nooit zo handelen dat de kerk of iemand voor wie hij verantwoordelijk is in gevaar werd gebracht.'¹

Eén alleszeggend voorbeeld van de zuiverheid en paradox in Henry B. Eyrings ziel illustreert de integriteit van deze opmerkelijke man ten volle:

president Eyring wilde eens het avondmaal bedienen aan een groep die de reguliere avondmaalsdienst in zijn wijk niet kon bijwonen. Voordat hij dat vriendelijke gebaar in

1933: Geboren in Princeton (New Jersey, VS)

1955: Afgestudeerd aan de University of Utah met een diploma in natuurkunde

1959, 1963: Mastergraad en doctorsgraad in bedrijfskunde behaald aan de Harvard University

1962: Trouwt met Kathleen Johnson in de Logantempel (Utah)

1962–1971: Doceert aan de Graduate School of Business van de Stanford University in Californië (VS)

1971–1977: Werkzaam als president van Ricks College

1980–1985: Werkzaam als commissaris van onderwijs van de kerk

1985: Geroepen als eerste raadgever in de Presiderende Bisschap

1992: Geroepen in het Eerste Quorum der Zeventig

1992–2005: Werkzaam als commissaris van onderwijs van de kerk

1995: Geroepen tot het Quorum der Twaalf Apostelen

2007: Geroepen als tweede raadgever in het Eerste Presidium

2008: Geroepen als eerste raadgever in het Eerste Presidium

2018: Geroepen als tweede raadgever in het Eerste Presidium

daden omzette, belde hij de bisschop van zijn wijk een paar keer dringend op om zijn goedkeuring te vragen. De bisschop willigde het verzoek uiteraard met liefde in.

Ik haal dit specifieke voorval met opzet aan. De les moge voor iedereen duidelijk zijn. Het gaat hier om een lid van het Eerste Presidium dat om toestemming vraagt. Het gaat hier om een geordende apostel, iemand met alle priesterschapssleutels die enig mens op aarde ook maar kan bezitten. Het gaat hier om iemand die aanwijzingen aan iedere andere priesterschapsleider in de kerk op wijk- en ringniveau geeft en kan geven, inclusief de bisschop van zijn eigen wijk in Bountiful (Utah, VS). Het gaat hier om iemand die zijn sleutels boven die van welke plaatselijke leider dan ook kan aanwenden en dat als presiderende functionaris van de kerk ook vaak moet doen. Maar met dat zuivere hart dat alles wat hij doet kenmerkt, en de paradox die niet iedereen zo bereidwillig laat zien, volgt president Henry B. Eyring hier nauwgezet het protocol dat voor ieder lid van de kerk overal ter wereld geldt: hij legt zijn verzoek nederig voor de gezalfde van de Heer neer en is meer dan bereid om de raad en de beslissing van zijn plaatselijke leider aan te nemen en op te volgen.

De wortels van zijn geloof

Deze diepe spiritualiteit en transparante zuiverheid kenmerkten president Eyrings geloof al vroeg in zijn leven. Hal werd op 31 mei 1933 als zoon van Henry en Mildred Bennion Eyring geboren, toen Henry sr. een wereldberoemd hoogleraar aan de Princeton University was. Hij groeide op in een omgeving met zo weinig leden, dat de Eyrings zondagse bijeenkomsten bij hen thuis hielden. President Eyring grapte later dat het hele jeugdwerk

van de gemeente uit hem en zijn broertje, Harden, bestond, en het hele jongeman-nenprogramma op hun oudere broer, Ted, leunde. Hun moeder, Mildred, was pianiste en dirigente. Hij weet alleen niet meer precies hoe ze dat allebei tegelijk voor elkaar kreeg.

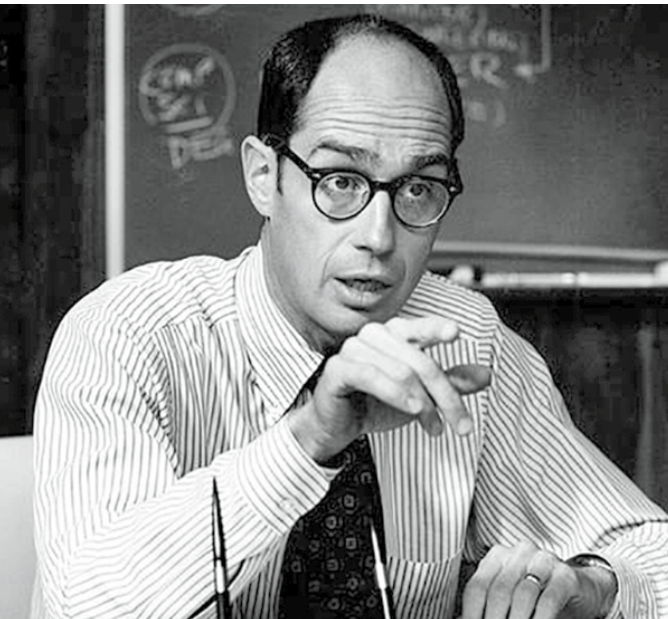
Het feit dat ze niet in een grote wijk naar de kerk gingen, weerhield Hal er niet van om een getuigenis te ontwikkelen. 'Ik heb toen geleerd dat de kerk niet een gebouw is,' zei hij. 'De kerk is zelfs niet heel veel mensen bij elkaar. Ik voelde me dicht bij mijn hemelse Vader en wist [toen al] dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn kerk is. Het maakte niet uit dat onze kleine gemeente in onze eetkamer bijeenkwam.'

Toen Hal dertien was, kreeg zijn vader een belangrijke functie aan de University of Utah. De jonge Henry woonde het ochtendseminarie bij en speelde graag in het basketbalteam van de middelbare school mee. Toch had hij naar eigen zeggen geen echt goede vrienden.

Op een dag vol zelfmedelijden kreeg

hij een ingeving die zijn leven zou veranderen. Het kwam hem voor als een waarschuwing van God: 'Op een dag, als je weet wie je werkelijk bent, zul je spijt hebben dat je je tijd niet beter hebt gebruikt.' Hij gaf aan die ingeving gehoor door het Boek van Mormon in zijn tienerjaren verscheidene keren door te lezen. Hij putte ook inspiratie uit het boek *Gospel Ideals* van president David O. McKay. Daaruit leerde hij onder meer hoe hij vrouwen op een goede manier moest behandelen. Zijn toewijding aan die les heeft hij vervolgens zijn leven lang aan zijn geliefde vrouw, Kathleen, bewezen.

Links: president Eyring maakte deel uit van het docentenkorps van de Graduate School of Business aan de Stanford University toen hem gevraagd werd om als president van Ricks College (tegenwoordig Brigham Young University–Idaho) te fungeren.

Boven: president Eyring en zijn vrouw, Kathy, werden met vier zoons en twee dochters gezegend.

Een droom die uitkwam

Van jongs af aan had Hal de diep gekoesterde droom om te trouwen en een gezin te stichten. Hij dacht zo vaak aan zijn toekomstige kinderen dat hij ze al de gezamenlijke bijnaam 'De roodharigen' had gegeven. Hij zag ze namelijk met het rode haar van zijn moeder voor zich.

Deze droom kreeg uiteindelijk kans van slagen toen hij als raadgever in het

districtspresidium van Boston werkzaam was. Hal vervulde die roeping toen hij na zijn bachelorstudie aan de University of Utah aan zijn mastersgraad aan de Harvard University werkte. Hal was in de zomer van 1960 als doctoraal student namens het districtspresidium afgevaardigd naar een devotional voor jongvolwassenen. De devotional vond plaats in de Cathedral of the Pines in het zuidwesten van New Hampshire (VS), een bekend natuurlijk openluchttheater in de regio. Hal zag daar een jonge vrouw in een rood met witte jurk. Hij was onder de indruk van de pure goedheid die ze uitstraalde. Hij dacht: zij is de beste persoon die ik ooit heb gezien. Als ik de rest van mijn leven met haar kan doorbrengen, kan ik al het goede zijn wat ik ooit zou willen zijn.'

Die jonge vrouw was Kathleen Johnson uit Palo Alto (Californië, VS), die helemaal niet van plan was geweest om die zomer naar New England te gaan. Maar op aandringen van een vriendin volgde ze samen met haar een zomerprogramma aan Harvard. Na die devotional in de openlucht sprak Hal met Kathy op een zondag in de kerk af. Hij was blij te horen dat ze van tennissen hield. Hal had een paar keer

per week met een studiegenoot getennist en was sportief aangelegd. Een partijtje tennis leek hem dan ook wel ideaal als eerste afspraakje. Zo kon hij bovendien een geweldige indruk op haar maken. Maar Kathleen had hem niet verteld dat ze aanvoerster van het tennisteam op de middelbare school was geweest! ‘Ze liet me alle hoeken van het veld zien’, moppert Hal nog steeds over die wedstrijd. Dit was het eerste opmerkelijke voorbeeld van de nederige levensstijl van zijn toekomstige vrouw, waarbij ze haar man hielp haar daarin te volgen.

Een nieuw pad

Het was laat op de avond in december 1970, enkele maanden voordat Hal als bisschop van de studentenwijk in Palo Alto werd ontheven. Het stel was al een tijdje getrouwd en Hal was inmiddels staflid van de bedrijfskundefaculteit van de Stanford University toen Kathy hem als uit het niets een vraag stelde. Terwijl Hal na een veeleisende dag in bed kroop, boog ze zich naar hem toe en vroeg: ‘Weet je zeker dat je in je loopbaan doet wat je zou moeten doen?’

Haar vraag verraste hem. Alles in hun leven leek perfect. De toekomst zag er stralend uit,

President Eyring is in 1995 als apostel geroepen (boven). Hij is als raadgever van drie presidenten van de kerk werkzaam geweest: van Gordon B. Hinckley (rechts), van Thomas S. Monson en nu van Russell M. Nelson.

Rechts: President Eyring wuift het publiek toe als eregast in de Days of '47-optocht van 2012 in Salt Lake City (Utah).

zelfs met het droomhuis voor de Eyrings dat Hal onlangs in zijn dagboek had geschetst. Het huis zou van diverse gemakken worden voorzien, zoals ‘een ruimte voor projecten, groot en ruw genoeg om er aan een kajak te werken en die te stallen’, plus ‘ten minste vijf stopcontacten bij de keukentafel’ en ‘een schuurtje of badhuis om rustig te kunnen schrijven.’

‘Hoezo?’ vroeg Hal aan zijn vrouw.

‘Zou je geen onderzoek voor Neal Maxwell kunnen doen?’ opperde ze, verwijzend naar de nieuwe commissaris van onderwijs van de kerk. Hal was met stomheid geslagen. Hij had

Neal A. Maxwell maar één keer ontmoet en hij wist dat Kathleen hem helemaal nooit ontmoet had. Hij probeerde haar uit te leggen waarom een dergelijke verandering in zijn carrière niet geschikt voor hem zou zijn. Toch stond ze erop dat hij in elke geval over de kwestie zou bidden. Dat deed hij meteen. Hij knielde naast het bed neer en sprak een kort gebed uit. Toen er geen antwoord kwam, vond Hal dat de zaak was afgedaan. Hij viel daarna snel in slaap.

Maar de volgende morgen kreeg Hal twee duidelijke geestelijke indrukken die zijn carrière en zijn leven voorgoed zouden veranderen. Hij legde beide in zijn dagboek vast. Ten eerste:

‘Gebruik niet je menselijke oordeelsvermogen om kansen weg te wuiven die op je pad komen. Bid er met een open geest over.’ En ten tweede: ‘Doe je taken in de kerk en je werk zo goed als je kunt. Ze bereiden je voor.’

De eerste indruk kwam als een soort terechtwijzing die Hal daarna stevast ter harte zou nemen. Hij had eerder drie verschillende banen afgewezen zonder erover te bidden. Nu kwamen de volgende woorden in hem op: ‘Bega die fout nooit weer. Jij weet niet wat je voor jouw carrière nodig hebt.’

Hal was met die geestelijke aanwijzingen nog vers in zijn gedachten voorbereid, toen commissaris Maxwell nog geen drie weken later belde om een gesprek met hem in

Salt Lake City te plannen. Broeder Maxwell wond er geen doekjes om. ‘Ik wil je vragen om president van Ricks College te worden’, zei hij. Hal antwoordde dat hij erover moest bidden. Dat deed hij en hij kreeg het bondige antwoord: ‘Het is mijn school.’ De rest is, zoals ze zeggen, geschiedenis. Zijn werk in de kerk is sindsdien zowel voorbeeldig als in het oog springend geweest. Hij werd plaatsvervangend commissaris van onderwijs en daarna commissaris van onderwijs (tweemaal), gevolgd door roepingen in de Presiderende Bisschap, het Quorum der Twaalf Apostelen en als raadgever van drie kerkpresidenten.

Maar voor Hal was elke roeping in de kerk van even groot belang: ‘De druk in elk stadium van ons leven kan ons ertoe verleiden om roepingen van de Heiland te

verwerpen of te verwaarlozen’, heeft president Eyring gezegd. ‘Sommige van die roepingen lijken misschien onbelangrijk, maar het heeft *mij* en mijn gezin goed gedaan dat ik een roeping aannam om les te geven in een diakenenquorum. ‘Ik voelde de liefde die de diakenen voor de Heiland hadden en zijn liefde voor hen.’²

Nog één paradox tot slot: ik ken bijna niemand die een grotere hekel aan conflicten en afkeer van geweld heeft dan mijn vriend Henry B. Eyring. Toch slaagde hij als de beste cadet van het trainingskorps voor reserveofficieren in zijn klas aan de University of Utah en diende hij zijn land uitmuntend in de Amerikaanse luchtmacht.

Als je ten strijde moest trekken – en wij zijn zeker in een oorlog verwickeld die in de hemelse raden begonnen is – zou je bovenal door iemand aangevoerd willen worden die alleen al bij de gedachte aan oorlog gruwde. Maar als een (geestelijke) oorlog onvermijdelijk was, dan zou je willen dat die leider helder, zelfs briljant kon denken. Je zou willen dat hij elke tactische en strategische optie naast geopenbaarde leer zou leggen, en

met zijn hele wezen de bevestiging van de Heilige Geest zou zoeken in elke beslissing die hij nam. Een dergelijke verdediging van wat heilig is in een strijd tegen alles wat onheilig of godslasterlijk is, toont misschien wel de ultieme zuiverheid van Henry B. Eyrings soms ogenschijnlijk paradoxale leven aan. Ik zou met trots als bemanning in zijn gevechtsvliegtuig, aan boord van zijn slagschip of in zijn schuttersputje dienst doen. ■

President Eyrings biografie, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, door Robert I. Eaton en Henry J. Eyring, was van onschatbare waarde voor dit artikel. Sommige opmerkingen van president Eyring en een deel van zijn biografische achtergrond komen uit die bron.

NOTEN

1. Privécorrespondentie, 25 april 2018.
2. Zie Henry B. Eyring, ‘Aan mijn kleinkinderen’, *Liahona*, november 2013, 69.

Ouderling J. Devn Cornish

Algemeen zeventiger

De ware kerk

‘om de heiligen toe te rusten’

Ondertussen heeft u de kans gehad om de eerste hoofdstukken van deel 1 van de nieuwe vierdelige serie over de geschiedenis van de kerk *Heiligen: de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus in de laatste dagen* te lezen. Het is prachtig te zien hoe de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, wanneer die wordt verteld vanuit het perspectief van wie het ervaren hebben, ons geloof opbouwt en onze hoop vernieuwt. We vinden het fijn om deze geschiedenis zo te brengen dat ze wereldwijd en in de hele kerk kan worden begrepen en geapprecieerd.

De indrukken die iemand ontvangt door de geschiedenis van de kerk te lezen hangen grotendeels af van wat men in die geschiedenis verwacht. In een uitspraak van de Heer zelf lezen we dat de kerk ‘de enige ware en levende kerk op het oppervlak van de gehele aarde’ is (LV 1:30). Dus lijkt het redelijk te veronderstellen dat de geschiedenis van de ware kerk onfeilbare leiders weergeeft, die met succes een reeks geopenbaarde aanwijzingen implementeren, die resulteren in een volmaakte organisatie, die overal verwelkomd en onthaald wordt. Maar dat is noch wat de Schriften beschrijven, noch wat onze geschiedenis laat zien omdat de kerk als organisatie vervolmaken niet het primaire doel van de Heer was.

Wat is het doel van de kerk?

Nergens in onze Schriften, onze leer of de leringen van apostelen en profeten van de laatste dagen wordt

onderwezen dat het doel van de Heer is de kerk te vervolmaken of te redden. Het doel van de kerk is echter ‘om de heiligen toe te rusten [...] totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof [...] tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus’ (Efeze 4:12–13). Het primaire doel van de Heer is zijn heiligen te vervolmaken. De functie van de kerk is dat doel te ondersteunen.

Dus vinden we wat we in onze geschiedenis ontdekken geweldig, als we verwachten dat we zullen zien hoe het herstellingsproces niet alleen de ware kerk van de Heer op aarde vestigde, maar ook tot de ervaringen heeft geleid waardoor de leiders en leden tot vervolmaking konden groeien, doordat ze van hun overwinningen en hun fouten leerden. Hun ervaringen kunnen ons geloof in God en Christus vergroten, en ons laten inzien hoe onze deelname aan dit proces met goddelijke leiding ons kan veranderen en tot zegen zijn. Anders gezegd geeft de geschiedenis van de kerk ons hoop dat ook wij uiteindelijk ‘in Christus [volmaakt]’ kunnen worden (Moroni 10:32).

Wat houdt het in dat onze kerk de ware kerk is?

Als de leiders en leden van vroeger de kerk van Christus op aarde konden vestigen, hoewel hun inspanningen soms onvolmaakt waren en ze soms fouten maakten, wat betekent het dan dat dit de ware kerk is? Het betekent dat we volledig kunnen vertrouwen in de geldigheid van het hersteld priesterschapsgeslag, de heilsverordeningen, de geopenbaarde leer, de Schriften en de verenigde quorums

van de Twaalf Apostelen en het Eerste Presidium. Het betekent dat we er zeker van kunnen zijn dat de Heiland zelf de kerk leidt en dat de Heilige Geest tot alle oprechte waarheidszoekers over de waarheid hiervan getuigt. Het betekent dat, zelfs onvolmaakte maar oprechte mensen zoals u en ik, dankzij de verzoening van Jezus Christus, voor eeuwig in celestiale heerlijkheid bij God, Christus en onze familie zullen wonen, als we ernaar streven de verbonden die met de verordeningen samenhangen na te leven, en we ons voortdurend bekeren.

We voelen ons bevoorrecht dat we deze geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen aanbieden en we moedigen u aan het vervolg van deze serie te blijven lezen wanneer de volgende delen verschijnen. Ze geeft de verslagen en feiten juist weer. We hebben er het volste vertrouwen in dat als we deze geschiedenis oprecht lezen, ons geloof in de liefde van onze hemelse Vader en in de kracht van de verzoening van Jezus Christus zal toenemen, ons getuigenis van de

goddelijke leiding van de profeet Joseph Smith en de herstelling zal groeien, en dat we hoop zullen krijgen dat ook wij alle zegeningen zullen ontvangen die Zij aan de trouwe heiligen hebben beloofd. ■

Ouderling Cornish was assistent-bestuurder van de afdeling kerkgeschiedenis toen dit artikel geschreven werd.

Het volgende artikel bevat hoofdstuk 7 van *Heiligen*. Het volledige eerste deel is in veertien talen in druk beschikbaar op **store.lds.org** en gratis in de app Evangeliebibliotheek en online op **heiligen.lds.org**. In het Engels, Spaans en Portugees is het ook beschikbaar op populaire platformen voor e-boeken en audio-boeken.

Ontdek meer over inspirerende gebeurtenissen in de kerkgeschiedenis tijdens het Face-to-facegesprek met ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen, een wereldwijde devotionaal die op 9 september 2018 plaatsvindt. U vindt de details op **YSAface2face.lds.org** en u kunt uw vragen daar voordien naartoe sturen.

Hoofdstuk 7

Mededienstknechten

Dit is hoofdstuk 7 van een nieuwe vierdelige serie over de geschiedenis van de kerk, met als titel Heiligen: de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus in de laatste dagen. Het boek is in veertien talen in druk beschikbaar, en ook in de sectie Kerkgeschiedenis van de Evangeliebibliotheek-app, en op heiligen.lds.org. De voorgaande hoofdstukken die in vorige uitgaven zijn verschenen, zijn in 47 talen in de app Evangeliebibliotheek en online op heiligen.lds.org beschikbaar.

De lente van 1829 bleef koud en nat tot in de maand mei. De boeren in en rond Harmony bleven binnen en stelden het zaaien uit tot het weer beter werd. Intussen vertaalden Joseph en Oliver zo veel van de kroniek als ze konden.¹

Ze waren aanbeland bij een verslag van de gebeurtenissen bij de Nephieten en Lamanieten ten tijde van de dood van Jezus in Jeruzalem. Er werd gesproken over zware aardbevingen en verwoestende stormen die het aanzicht van het aardoppervlak veranderden. Sommige steden zonken weg terwijl andere in vlammen opgingen. Urenlang waren er bliksemschichten te zien, en de zon was verduisterd, zodat de overlevenden in dichte duisternis werden gehuld. Drie dagen lang huilden en treurden de mensen om hun overledenen.²

En toen klonk de stem van Jezus Christus in het donker. Hij vroeg: 'Wilt u nu niet tot Mij terugkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer komen, opdat Ik u kan genezen?'³ Hij nam de duisternis weg, en de mensen bekeerden zich. Kort daarop vergaderde een menigte zich bijeen rondom de tempel in het land Overvloed. Ze spraken over de wonderbare verandering van het land.⁴

Terwijl de mensen met elkaar praatten, zagen ze de Zoon van God uit de hemel neerdalen. Hij zei: 'Zie, Ik ben Jezus Christus, die volgens het getuigenis van de profeten in de wereld zou komen.'⁵ Hij bleef korte tijd bij hen, verkondigde zijn evangelie en gebood hen zich te laten dopen door onderdompeling tot vergeving van zonden.

'Wie in Mij gelooft en zich laat dopen, die zal behouden worden', zei Hij. 'Zij zijn het die het koninkrijk van God zullen beërven.'⁶ Voordat Hij ten hemel voer, gaf Hij rechtschapen mannen het gezag om mensen die in Hem geloofden te dopen.⁷

David wilde meteen naar Harmony vertrekken, maar zijn vader wees erop dat hij eerst nog twee dagen hard moest werken. Het was tijd om te zaaien, en David moest acht hectaren grond omploegen en de bodem met gips bemesten, zodat de tarwe goed kon groeien. Zijn vader raadde hem aan om te bidden en te vragen of het nodig was om onmiddellijk te vertrekken.

David deed wat zijn vader had gevraagd, en toen hij bad, voelde hij dat de Geest hem vertelde dat hij thuis zijn werk moest voltooien voordat hij naar Harmony ging.

De volgende ochtend ging David naar de akker. Hij zag rijen donkere voren waar de grond de vorige avond nog niet was omgeploegd. Toen hij beter keek, zag hij dat twee en een halve hectare die nacht waren omgeploegd, en dat de ploeg in de laatste voor klaarstond, zodat hij het werk kon voltooien.

David's vader was stomverbaasd toen hij hoorde wat er was gebeurd. 'Hier is een allesoverheersende macht aan het werk geweest,' zei hij, 'en ik denk dat je maar direct naar Pennsylvania moet gaan als je het gips hebt gestrooid.'

David werkte hard om de rest van de akker om te ploegen en de bodem voor te bereiden om te zaaien. Toen hij klaar was, spande hij een koppel sterke paarden voor zijn kar en kon hij vroeger dan verwacht naar Harmony vertrekken.¹⁶

Na de verhuizing van Joseph, Emma en Oliver naar Fayette had de moeder van David haar handen vol. Mary en Peter Whitmer hadden zelf al acht kinderen tussen de 15 en de 30 jaar. De meesten woonden nog thuis, de anderen woonden vlakbij. Mary was de hele dag in touw om voor hen te zorgen, en de drie gasten zorgden voor nog meer werk. Mary geloofde in de roeping van

Joseph en ze klaagde niet, maar ze raakte uitgeput.¹⁷

Het was een snikhete zomer in Fayette. Mary deed de was en zorgde voor de maaltijden, terwijl Joseph in een bovenkamer de vertaling dicteerde. Meestal fungeerde Oliver als schrijver, maar af en toe nam Emma of iemand van de familie Whitmer het van hem over.¹⁸ Soms werd de inspanning van het vertalen Joseph en Oliver te veel. Dan wandelden ze naar een vijver in de buurt en keilden ze steentjes op het water.

Mary had echter geen tijd om zich te ontspannen, en ze kon het extra werk en de druk nog amper aan.

Op een dag zag ze bij de schuur waar de koeien werden gemolken een man met grijs haar en een knapzak over zijn schouder. Zijn plotse verschijning boezemde haar angst in, maar toen hij dichterbij kwam, stelde hij haar met een vriendelijke stem gerust.

‘Mijn naam is Moroni’, zei hij. ‘U bent behoorlijk moe van al dat extra werk.’ Hij zwaaide zijn knapzak van zijn schouder, en Mary keek toe terwijl hij hem losknoopte.¹⁹

‘U hebt erg trouw en ijverig gewerkt’, vervolgde hij. ‘Daarom is het gepast dat u een getuigenis ontvangt, opdat uw geloof mag worden versterkt.’²⁰

Moroni opende zijn knapzak en haalde er de gouden platen uit. Hij hield ze vast en sloeg de bladzijden om, zodat ze de tekens erop kon zien. Nadat hij de laatste bladzijde had omgeslagen, spoorde hij haar aan geduldig en trouw te zijn, en haar bijkomende last nog wat langer te dragen. Hij beloofde haar dat ze ervoor zou worden gezegend.²¹

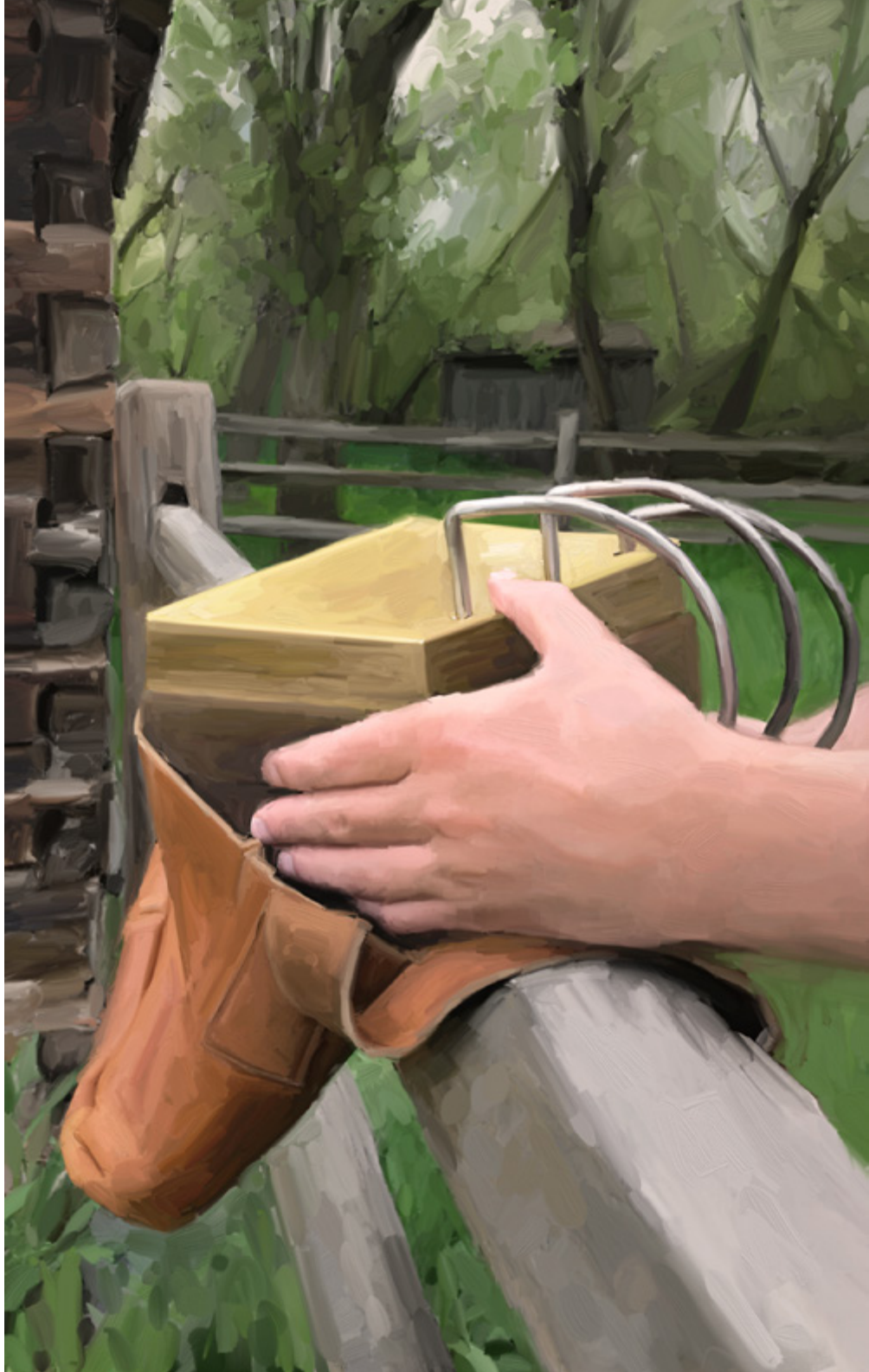
De oude man verdween even plotseling als hij gekomen was, en Mary bleef alleen achter. Ze had nog steeds veel werk, maar ze had er minder onder te lijden.²²

Op de boerderij van de familie Whitmer vertaalde Joseph in een hoog tempo, maar op sommige dagen verliep het werk moeizaam. Dan dwaalden zijn gedachten af en kon hij zich niet op geestelijke zaken concentreren.²³ Het was altijd erg druk in het kleine huis van de familie Whitmer en er was veel wat hem afleidde. Sinds de verhuizing hadden hij en Emma niet langer de privacy die ze in Harmony gewend waren.

Net toen Joseph op een ochtend met vertalen wilde beginnen, werd hij om de een of andere reden boos op

Emma. Daarna ging hij naar Oliver en David in de bovenkamer waar het werk gebeurde, maar hij was niet in staat om ook maar een letter te vertalen.

Hij verliet de kamer en liep naar de boomgaard. Daar ging hij ongeveer een uur bidden. Toen hij terugkwam, verontschuldigde hij zich bij Emma en vroeg hij haar om vergeving. Daarna ging hij gewoon verder met de vertaling.²⁴

uitgesproken, zagen ze dezelfde engel die de platen en de andere oude voorwerpen liet zien.

‘Het is genoeg! Het is genoeg!’, riep Martin uit. ‘Mijn ogen hebben gezien! Mijn ogen hebben gezien!’³²

Later die middag keerden Joseph en de drie getuigen naar het huis van de familie Whitmer terug. Mary Whitmer zat met Josephs ouders te praten toen Joseph de kamer binnenstormde. ‘Vader! Moeder!’ zei hij. ‘U weet niet hoe gelukkig ik ben!’

Hij plofte naast zijn moeder neer. ‘De Heer heeft ervoor gezorgd dat de platen aan drie andere mannen dan mijzelf zijn getoond’, zei hij. ‘Nu weten ze zelf dat ik de mensen niet voor de gek houd.’

Hij had het gevoel dat er een grote last van zijn schouders was gevallen. ‘Zij moeten nu een deel van de last dragen’, zei hij. ‘Ik ben niet langer de enige in heel de wereld.’

Vervolgens kwam een dolgelukkige Martin de kamer binnen. ‘Ik heb een engel uit de hemel gezien!’, riep hij uit. ‘God zij gezegend vanuit het diepst van mijn ziel omdat Hij het Zich heeft verwaardigd mij – mij! – tot getuige van de grootheid van zijn werk te maken!’³³

Een paar dagen later gingen de Whitmers naar de

boerderij van de familie Smith in Manchester. Joseph wist dat de Heer had beloofd zijn woorden te doen vaststaan ‘in de mond van zoveel getuigen als Hem goeddunkt’. Daarom ging hij naar het bos met zijn vader, Hyrum en Samuel, vier broers van David Whitmer (Christian, Jacob, Peter jr. en John) en hun schoonbroer, Hiram Page.³⁴

De mannen kwamen samen op een plek waar de familie Smith vaak in alle rust ging bidden. Met toestemming van de Heer haalde Joseph de platen tevoorschijn om ze aan de groep te tonen. Ze zagen geen engel zoals de drie getuigen, maar Joseph liet hun de platen vasthouden, de bladzijden omslaan en de oude tekens bestuderen. Dat ze de platen hadden vastgehouden, versterkte hun geloof dat het getuigenis van Joseph over de engel en de oude kroniek waar was.³⁵

Nu de vertaling klaar was en er getuigen waren om Josephs wonderlijk getuigenis te staven, had hij de platen niet meer nodig. Toen de mannen van het bos weer naar huis gingen, verscheen de engel, en droeg Joseph de heilige kroniek weer aan hem over.³⁶ ■

Op saints.lds.org staat een volledige lijst met bronnen in het Engels.

Het woord *Thema* in de noten geeft aan dat er op saints.lds.org meer informatie te vinden is.

NOTEN

1. Oliver Cowdery aan William W. Phelps, 7 september 1834, *LDS Messenger and Advocate*, oktober 1834, 1:14; Staker, ‘Where Was the Aaronic Priesthood Restored?’, 158, voetnoot 49.
2. 3 Nephi 8; Oliver Cowdery aan William W. Phelps, 7 september 1834, *LDS Messenger and Advocate*, oktober 1834, 1:15–16; zie ook Kowallis, ‘In the Thirty and Fourth Year’, 136–190.
3. 3 Nephi 9:13.
4. 3 Nephi 10:9; 11:1.
5. 3 Nephi 11:10; 15:21–24; zie ook Johannes 10:16.
6. 3 Nephi 11:33.
7. 3 Nephi 11:23–33.
8. Oliver Cowdery aan William W. Phelps,

7 september 1834, *LDS Messenger and Advocate*, oktober 1834, 1:13–16.

9. Leer en Verbonden 13:1 (Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–294 [versie 2]); Oliver Cowdery aan William W. Phelps, 7 september 1834, *LDS Messenger and Advocate*, oktober 1834, 1:15; Staker, ‘Where Was the Aaronic Priesthood Restored?’, 142–159. **Thema:** Restoration of the Aaronic Priesthood (De herstelling van het Aäronisch priesterschap)
10. Oliver Cowdery aan William W. Phelps, 7 september 1834, *LDS Messenger and Advocate*, oktober 1834, 1:15.
11. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–294 (versie 2); ‘Articles of the Church of Christ’, juni 1829, in *JSP*, D1:371.

12. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:294–296 (versie 2).

13. ‘Mormonism’, *Kansas City Daily Journal*, 5 juni 1881, 1; James H. Hart, ‘About the Book of Mormon’, *Deseret Evening News*, 25 maart 1884, [2]; Joseph F. Smith aan John Taylor en de Raad der Twaalf, 17 september 1878, concept, Joseph F. Smith, Papers, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 21, in *JSP*, H1:306 (versie 2).
14. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:296 (versie 2).
15. ‘Mormonism’, *Kansas City Daily Journal*, 5 juni 1881, 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, 250; ‘The Book of Mormon’, *Chicago Tribune*, 17 december 1885, 3; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1,

- 21, in *JSP*, H1:306 (versie 2).
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 8, [8]; Orson Pratt en Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 september 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 september 1878, concept, Joseph F. Smith, Papers, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis; Cook, *David Whitmer Interviews*, 26–27.
17. Orson Pratt en Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 september 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 september 1878, concept, Joseph F. Smith, Papers, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis.
18. James H. Hart, 'About the Book of Mormon', *Deseret Evening News*, 25 maart 1884, [2].
19. Skousen, 'Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates', 40; [Andrew Jenson], 'Eight Witnesses', *Historical Record*, oktober 1888, 621.
20. Orson Pratt en Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 september 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 september 1878, concept, Joseph F. Smith, Papers, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis.
21. Skousen, 'Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates', 40; [Andrew Jenson], 'Eight Witnesses', *Historical Record*, oktober 1888, 621.
22. [Andrew Jenson], 'Eight Witnesses', *Historical Record*, oktober 1888, 621; Orson Pratt en Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 september 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 september 1878, concept, Joseph F. Smith, Papers, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis; Stevenson, Journal, 23 december 1877.
23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, 30.
24. 'Letter from Elder W. H. Kelley', *Saints' Herald*, 1 maart 1882, 68; zie ook Bushman, *Rough Stone Rolling*, 77.
25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 34, in *JSP*, H1:352–354 (versie 2). **Thema:** Book of Mormon Translation (De vertaling van het Boek van Mormon); Gold Plates (De gouden platen)
26. 2 Nephi 3:7–19.
27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [5], in *JSP*, H1:15; 2 Nephi 26:16; 27:15–21.
28. Leer en Verbonden 17 (Revelation, June 1829–E, op josephsmithpapers.org); Leer en Verbonden 5:11–18 (Revelation, maart 1829, op josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 23, in *JSP*, H1:314–317 (versie 2).
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 8, [11].
30. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–18 (versie 2).
31. 'Letter from Elder W. H. Kelley', *Saints' Herald*, 1 maart 1882, 68; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–320 (versie 2); 'Getuigenis van drie getuigen', in Book of Mormon, uitgave 1830, [589]. **Thema:** Witnesses of the Book of Mormon (Getuigen van het Boek van Mormon)
32. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 25, in *JSP*, H1:320 (versie 2).
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 8, [11]; boek 9, [1].
34. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 9, [1]; 2 Nephi 27:14.
35. 'Getuigenis van acht getuigen', in Boek van Mormon, uitgave 1830, [590]. **Thema:** Witnesses of the Book of Mormon (Getuigen van het Boek van Mormon)
36. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 9, [2].

MIJN CONFERENTIE- NOTITIES

Algemene aprilconferentie 2018

PRIESTERSCHAP OF PRIESTERSCHAPS- DRAGERS

‘Het Melchizedeks

priesterschap is geen status of titel. Het is een goddelijke macht in bruikleen ten behoeve van Gods werk voor zijn kinderen. We moeten altijd bedenken dat mannen die het priesterschap dragen niet “het priesterschap” zijn. Het is niet gepast om van “de priesterschap en de vrouwen” te spreken. We dienen van “de dragers van het priesterschap en de vrouwen” te spreken.’

President Dallin H. Oaks, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘De machten van het priesterschap’, *Liahona*, mei 2018, 65.

Er dieper in duiken

BEDIENING

Veel van onze leiders hadden het in de algemene conferentie over bedienen. Bestudeer hun toespraken en zoek naar kenmerken van bediening. Hier zijn een paar toespraken om u op weg te helpen:

- Henry B. Eyring, ‘Zijn Geest bij u hebben’, *Liahona*, mei 2018, 86–89.
- Henry B. Eyring, ‘Een geïnspireerde bediening’, *Liahona*, mei 2018, 61–64.
- Jeffrey R. Holland, ‘Bij hen te zijn en hen te versterken’, *Liahona*, mei 2018, 101–103.
- Jean B. Bingham, ‘Onze bediening naar het voorbeeld van de Heiland’, *Liahona*, mei 2018, 104–107.

EEN PROFEET STAAT NIET TUSSEN U EN DE HEILAND

IN.

Hij staat juist naast

U EN

wijst de weg naar

DE

HEILAND.

Ouderling Neil L. Andersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘
De profeet van God’, *Liahona*, mei 2018, 27.

Vraag en antwoord

KAN IK ME ECHT OVER MIJN ZONDEN HEEN ZETTEN EN VERGEVING ONTVANGEN?

De Heiland heeft zijn leven voor ons afgelegd en het weer op Zich genomen.

‘Hij deed dit voor allen die in Hem geloven.

‘Hij deed dit voor allen die niet in Hem geloven.

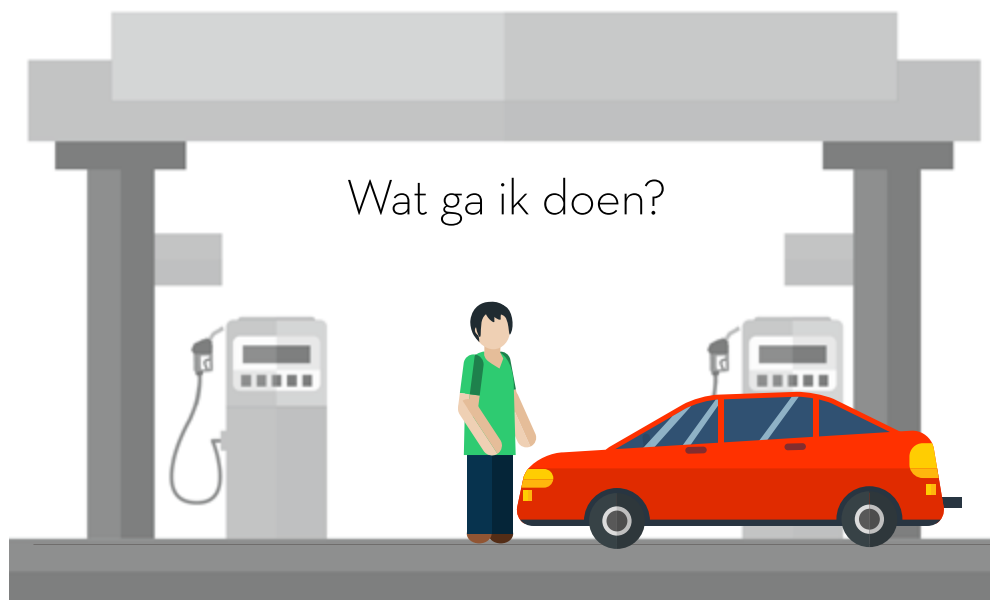
‘Hij deed dit zelfs voor allen die zijn naam bespotten, beschimpen en vervloeken. [...]

‘Dankzij Jezus Christus zullen we allemaal uit de wanhoop van de dood opstaan. [...]

‘Dankzij Jezus Christus worden onze zonden niet alleen weggevaagd; ze mogen vergeten worden.’

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Zie, de Mens!’ *Liahona*, mei 2018, 108, 109.

Uitnodiging: Welke vragen van u werden tijdens de conferentie beantwoord? Deel uw ervaringen op onze Facebook-pagina: facebook.com/liahona.

DE LERINGEN VAN DE PROFEET UITPROBEREN

De conferentietoespraak van president Nelson raakte me. Hij zei dat God tot me wil spreken en dat Hij me zijn wil bekend wil maken. Vandaag wilde ik dat uittesten. Ik bad dat ik vandaag iemand mocht helpen. Na de middag moest ik gaan tanken. Ik had het gevoel dat ik benzine voor iemand moest kopen. Ik dacht ietwat sceptisch: we zien wel. Ik begon mijn auto vol te tanken. Naast me stopte er een minibus. Een dame en haar zoon stapten uit. Ze pakte haar handtas en begon erin te rommelen.

Ik was net klaar met tanken toen ik haar schuchter hoorde zeggen: 'Neem me niet kwalijk.' Ik draaide me om en zag haar bezorgde gezicht.

Ik zei dat ik het gevoel had dat ik vandaag voor iemand benzine moest kopen. 'Bent u die persoon?' Ze was verrast en kreeg tranen in de ogen. 'Er waakt iemand over u', zei ik. Ik ging naar de andere kant van de pomp en stak mijn creditcard in de gleuf. Vervolgens stapte ik in mijn auto en reed weg met de absolute zekerheid dat iemand daarboven ook over mij waakt. Ik ben God dankbaar voor de profeet!

– Jonathan Benson, verhaal op de Facebook-pagina van de *Liahona*

Hebt u een interessante ervaring gehad? Dien uw verhaal op liahona.lds.org in of deel het op onze Facebook-pagina.

Even nadenken ...

WAT ZOU IK DOEN ALS IK WIST DAT IK NOG MAAR EEN DAG TE LEVEN HAD?

Zie ouderling Taylor G. Godoy van de Zeventig, 'Nog een dag', *Liahona*, mei 2018, 34–36.

Deel uw gedachten op de Facebook-pagina van de *Liahona* of noteer ze in uw dagboek!

Conferentie
Cijfers!

103.221

ZENDELINGEN:

67.049 voltijds
36.172 kerkwerk

nieuwe tempels
aangekondigd.

Ze worden in de volgende plaatsen gebouwd: Salta (Argentinië), Bengaluru (India), Managua (Nicaragua), Cagayan de Oro (Filipijnen), Utah (VS), Virginia (VS) en een nog nader te bepalen stad in Rusland. Zie de bovenstaande kaart.

KRACHTIGE familieverhalen VOL GELOOF

We kunnen beproevingen beter het hoofd bieden als we weten met welke problemen onze voorouders te maken hadden.

Adam C. Olson

Kerktijdschriften

Rosalene Pacini heeft altijd een bijzondere band gehad met haar betovergrootmoeder, Elizabeth Xavier Tait, dankzij de verhalen die getuigen van het geloof waarmee ze is opgegroeid. Als jong meisje was Rosalene gefascineerd door de verhalen over Elizabeths geloof in de Heer op haar reis van Bombay naar Liverpool en verder naar Zion, en door haar volharding in hartverscheurende beproevingen.

Deze verhalen droegen er ook toe bij dat Rosalene een even groot geloof ontwikkelde waarop ze kon vertrouwen toen ze zelf met soortgelijke beproevingen te maken kreeg.

HUIS EN HAARD ACHTERLATEN

Elizabeth, midden van de 19e eeuw, Bombay (India)

Elizabeth Xavier was een goed opgeleide jonge vrouw die in India een rustig leven leidde met haar rijke, adellijke familie. In 1850 werd haar leven een stuk moeilijker, toen ze trouwde met William Tait, een drilsergeant bij de Britse zeemacht die in Schotland door ouderling Parley P. Pratt was gedoopt.

De ouders van Elizabeth waren erg tegen haar doop gekant. De spanningen binnen de familie werden erger door de tragische dood van haar oudste zoon ten gevolge van cholera. Op dat moment was Elizabeth acht maanden zwanger, maar ze verlangde er sterk naar om bij de heiligen te zijn en een eeuwig gezin te vormen. Daarom stuurde ze William en hun tweede zoon naar Zion om een woning voor hun gezin te zoeken.

Na de geboorte van haar baby smeekten Elizabeths ouders haar om haar echtgenoot en haar geloof vaarwel te zeggen, en bij hen te blijven. Ze was echter vastbesloten om de Heiland te volgen, en dus liet ze haar familie en vaderland achter om koers te zetten naar Liverpool (Engeland).

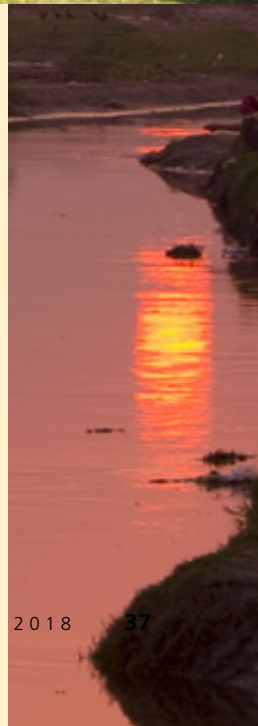
Rosalene, 2003, Colorado (VS)

Rosalene was de jongste van een groot gezin. Ze groeide op in Enterprise, een kleine gemeenschap in het zuiden van Utah. Thuis en op haar zending was ze vaak getuige van de kracht van geloof in Jezus Christus. Na haar tempelhuwelijk werd het getuigenis van Rosalene op de proef gesteld, omdat ze voor het werk van haar echtgenoot steeds verder van haar familie gingen wonen.

Ze verhuisden naar de staat Colorado, waardoor Rosalene van een afstand moest toekijken hoe haar moeder tegen kanker vocht en er enkele jaren later aan overleed.

"Ik had best mijn hele leven in mijn geboortedorp willen doorbrengen, vlak bij mijn ouders", zegt ze. "Het deed mij verdriet om volwassen te moeten worden en verhuizen. Het overlijden van mijn moeder was vreselijk voor me. Zelfs nu mis ik haar nog elke dag."

"Ik ben ervan overtuigd dat Elizabeth haar familie soms vreselijk miste. Maar zij geloofde in Jezus Christus en liet zijn kracht toe in haar leven. Dat was voor haar voldoende om vol te houden. Diezelfde kracht helpt mij als ik op mijn hemelse Vader vertrouw voor sterkte, of mijn aardse familie nu vlakbij is of niet."

DE PRIKKEL DES DOODS

Elizabeth, 1856, Liverpool (Engeland)

Tijdens de lange zeereis van India naar Engeland werd het dochtertje van Elisabeth ernstig ziek. Ze stierf en werd in Liverpool begraven. Elizabeth vertelde later dat het verlies van haar baby zo pijnlijk was dat ze dacht dat ze niet verder kon. Met pijn in het hart en helemaal alleen zette Elizabeth koers naar Boston (Massachusetts, VS), na aanmoediging van ouderling Franklin D. Richards van het Quorum der Twaalf Apostelen, de president van de Europese Zending.

Rosalene, 2006, New York (VS)

Kort nadat de Pacini's met hun jonge gezin naar New York waren verhuisd, dreigde de baby van Rosalene te vroeg geboren te worden. De dokters wilden een keizersnede uitvoeren omdat de hartslag van de baby vertraagde. Toen zijn hartslag weer normaal werd, ging het gezin opgelucht weer naar huis.

Tijdens een controleonderzoek enkele dagen later was er geen hartslag meer te horen. Een paar uur later werd hun zoontje dood geboren.

'Het was hartverscheurend om mijn kindje te verliezen', zegt Rosalene. 'Ik heb me nooit zo leeg gevoeld als toen ze zijn lichaampje uit mijn armen namen.'

Het gezin vloog naar Utah om de baby naast de moeder van Rosalene te begraven. Wekenlang kon Rosalene het niet opbrengen om weer te vertrekken en de draad van haar leven weer op te pakken.

'Ik denk dat ik begrijp waarom Elizabeth dacht dat ze niet verder kon', zegt Rosalene. 'Maar ze kon het wel. We krijgen allemaal weleens met die gevoelens te maken. Maar we mogen niet stil blijven staan. We gaan voorwaarts door meer dan tevoren op onze Heiland te vertrouwen, en uiteindelijk zien we dat we de hele tijd al door wonderen waren omgeven.'

ALTID OPWAARTS, JOSEPH BRICKEY

DE WINTER VAN HET LEVEN

Elizabeth, 1856, Iowa (VS)

Na haar overtocht over de oceaan kwam Elizabeth in een totaal andere cultuur terecht. Ze reisde met de trein naar Iowa (VS), het meest westelijke eindpunt van de spoorlijn. Ze kwam in juli 1856 aan en voegde zich bij het handkarrenkonvooi van Willie.

Er is veel bekend over het lijden dat de handkargroepen Martin en Willie moesten doorstaan. De konvoien vertrokken pas laat in het seizoen en werden in de Rocky Mountains door een vroege winter verrast. Meer dan tweehonderd mensen stierven van de kou en door gebrek aan voedsel.

William, de man van Elizabeth, maakte deel uit van de reddingsploeg die door president Brigham Young was uitgestuurd. Te midden van diepe sneeuw en ijzige wind vond het echtpaar elkaar terug.

Nadat ze in Salt Lake City op krachten waren gekomen, vestigde het koppel zich in Cedar City, niet ver van het geboortedorp van Rosalene.

Rosalene, 2007, Hongkong (China)

Net zoals Elizabeth dat generaties eerder had gedaan, ging Rosalene aan de andere kant van een oceaan een nieuw leven tegemoet toen haar man in Hongkong ging werken.

'Sommige mensen zijn dol op verandering en avontuur, maar mij werd het haast te veel', zegt Rosalene.

Opnieuw putte ze kracht uit haar Heiland en Gods plan voor haar. Dankzij de steun van haar familie en lieve zusters in haar wijk ging Rosalene van haar nieuwe omgeving en ervaringen houden en ze koesteren.

ANDEREN HEBBEN ONS DIT VOORGEDAAN

In ons streven om Jezus Christus te volgen, moeten we allemaal beproevingen doorstaan. We moeten figuurlijke vlakten en oceanen oversteken, en barre winters trotseren. Maar anderen hebben ons dat voorgedaan. We kunnen hoop en kracht putten uit de verhalen over hun vertrouwen in de Heiland.

Rosalene beseft dat ze nog maar halverwege haar reis is, maar omdat ze Elizabeths hele verhaal kent, vraagt ze zich vaak af hoe haar eigen verhaal zal eindigen.

‘Misschien heb ik eigenschappen van Elizabeth, misschien niet. Maar ik hoop dat mijn kinderen de gelijkenissen zullen zien als ze naar mijn leven kijken. Hoe we allebei trouw bleven tot het einde, en hoe we dankzij onze beproevingen meer op onze Heiland gingen lijken.’

Rosalene weet dat ze is gesterkt door degenen die haar zijn voorgedaan, en daarom geeft ze hun verhalen door aan haar kinderen.

‘Omdat we hun verhalen kennen, weten we dat ze moeilijke dingen hebben gedaan’, zegt Rosalene. ‘En daar kennen we de reden en de drijfveer van. Nu is het mijn beurt om die traditie van geloof in Jezus Christus en toewijding aan zijn evangelie in stand te houden, en aan mijn kinderen door te geven.’ ■

De verhalen over hun voorouders hebben het geloof van Rosalene Pacini en haar familie versterkt.

FAMILIEVERHALEN IN DE SCHRIFTEN

Onderzoek heeft uitgewezen dat kinderen hun problemen beter het hoofd kunnen bieden als ze weten met welke problemen hun voorouders te maken hadden.¹

In het Boek van Mormon was Helaman zich ook bewust dat zijn kinderen kracht konden putten uit de familie verhalen die schriftelijk en mondeling waren doorverteld. Hij vertelde zijn zoons:

‘Zie, ik heb jullie de namen gegeven van onze eerste ouders die uit het land Jeruzalem zijn gekomen; en dat heb ik gedaan, opdat jullie, wanneer jullie aan jullie naam denken, jullie aan hen zullen denken; en wanneer jullie aan hen denken, jullie aan hun werken zullen denken; en wanneer jullie aan hun werken denken, jullie zullen weten, door hetgeen er is gezegd, en ook geschreven, dat zij goed waren.

Welnu, mijn zonen, ik wil dat jullie datgene doen wat goed is, zodat er over jullie zal worden gesproken, en ook geschreven, zoals er over hen is gesproken en geschreven’ (Helaman 5:6–7).

NOOT

1. Zie Robyn Fivush, ‘Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves’, *Psychology Today*, 2 februari 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

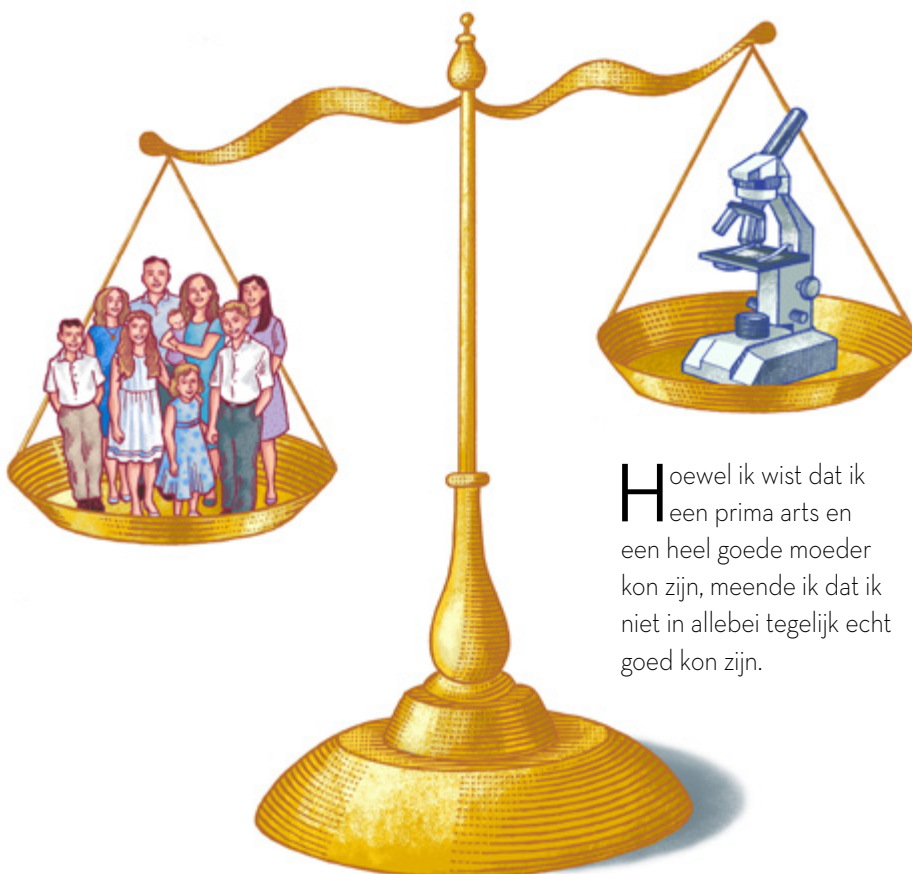
MIJN GEPLANDE LEVEN OPGEVEN

Toen ik zes of zeven jaar was, wist ik al dat ik oceanograaf wilde worden. Ik hield dat doel voor ogen, werkte hard en ging naar een goede hogeschool. Ik volgde enkele cursussen zoölogie en vond het fantastisch. Maar toen ik met mijn studie vorderde, raakte ik gefascineerd door het menselijk lichaam, met name op celstructuurniveau. Ik besloot patholoog te worden.

Al gauw ontmoette ik degene die mijn man zou worden, en we besloten te trouwen. Het was altijd mijn plan om kinderen te krijgen, maar hoewel ik wist dat ik een prima arts en een heel goede moeder kon zijn, meende ik dat ik niet in allebei tegelijk echt goed kon zijn. Omdat het gezin een essentieel onderdeel van het heilsplan van de Heer is, besloot ik eerst moeder te worden. Ik ging ervan uit dat ik zelf terug naar school kon gaan zodra mijn kinderen naar school gingen.

Toen mijn jongste kind naar de kleuterschool ging, begon ik aan een aanvraag voor een studie doctor in de wetenschappen aan de universiteit van Texas, in Austin. Vlak voordat ik mijn aanvraag indiende, ontdekte ik dat ik onverwachts in verwachting was van ons zevende kind. Ik was in de 40, en tegen de tijd dat dit kind naar school ging, zou ik bijna 50 zijn.

‘Dat is wat laat om een loopbaan te beginnen waar veel scholing voor nodig is’, dacht ik.

Hoewel ik wist dat ik een prima arts en een heel goede moeder kon zijn, meende ik dat ik niet in allebei tegelijk echt goed kon zijn.

Meteen zag ik in gedachten mijn droom van de loopbaan van mijn leven instorten. Toen ik begon te wanhopen, kwam mij een tekst in gedachten, die mijn hart trof: ‘Niemand heeft een grotere liefde dan deze, namelijk dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden’ (Johannes 15:13). Ik had deze tekst altijd zo geïnterpreteerd dat het ging om sterven voor iemand anders, maar nu betekent hij zo veel meer.

Ik besepte dat ik geen grotere liefde kon tonen dan het leven dat ik voor mezelf had gepland op te geven en mijn tijd en energie in de opvoeding van mijn kinderen te steken. Ik had het gevoel dat de Heer dit van mij verwachtte. Ja, ik had als arts veel mensen kunnen helpen, maar ik weet ook dat ik een grotere eeuwige invloed op mijn kinderen kan hebben dan op wie dan ook. ■

Jeannette Cox (Texas, VS)

JETLAG EN HET WOORD VAN WIJSHEID

Ik moet enkele keren per jaar in het kader van mijn werk voor training van Taiwan naar San Francisco (Californië, VS) reizen. Het probleem met de reis tussen die twee plaatsen is het tijdsverschil van 15 uur. Door de jetlag wilde ik overdag slapen en bleef ik 's nachts wakker.

Collega's uit de hele wereld wonen die training bij. Ze vertelden me dat ze beter met de jetlag om konden gaan als ze koffie dronken om wakker te blijven, en rode wijn om in slaap te komen.

Enkele collega's boden me die dranken aan, maar ik vertelde ze beleefd dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was en de Heer beloofd had om geen wijn of koffie te drinken. Enkelen van hen plaagden me en zeiden dat die geboden mijn leven moeilijker maakten. Soms leek het wel of ik door de mensen in het grote en ruime gebouw uit Lehi's droom werd bespot (zie 1 Nephi 8:26–27).

Maar na een tijdje begon ik mijn gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid als een last te ervaren. Tijdens een van mijn slapeloze nachten besepte ik dat mijn geloof wankelde. Gelukkig stuurde mijn vrouw me die dag een boodschap om me ondanks mijn omstandigheden aan te moedigen mijn geloof te behouden, op God te vertrouwen en zijn geboden te onderhouden. Met haar aanmoediging begon ik om hulp te bidden en ging ik anders tegen een en ander aankijken.

Op een van die reizen, zag ik dat een collega twee kopjes koffie nam. Ik vroeg hem naar het tweede kopje.

‘Eén kopje is niet sterk genoeg meer om me alert te houden’, antwoordde hij.

En tot mijn verbazing merkte ik dat dit ook gold voor de mensen die wijn

dronken. Ze moesten er meer van drinken om in slaap te komen. Soms versliepen ze zich zelfs doordat ze te veel gedronken hadden.

Toen ik zag dat mijn collega's steeds afhankelijker van alcohol en koffie werden, besepte ik hoe belangrijk het is om je aan de geboden te houden. Als ik ervoor had gekozen om het woord van wijsheid te overtreden, had ik in hetzelfde schuitje kunnen zitten.

Mijn jetlag is nog niet helemaal over, maar de situatie is wel verbeterd. Op een ochtend werd ik na een goede nachtrust wakker en zag de zonsopgang. Toen de zonnestralen door het venster de kamer in schenen, besepte ik dat ik met de hulp van mijn hemelse Vader alle beproevingen, klein en groot, aan kan. Ik hoef alleen maar te blijven gehoorzamen, mijn geloof sterk te houden en tot het einde te volharden. ■

Andrew Lee (Nieuw Taipei-Stad, Taiwan)

Ik begon mijn gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid als een last te ervaren, totdat een collega twee kopjes koffie nam om alert te blijven.

NA DE ORKAAN MARIA

In augustus 2016 verhuisde ik met ons gezin naar het eiland Dominica in het Caribisch gebied. We werden op slag verliefd op de schoonheid, cultuur en inwoners van het eiland. We kerkten in de lokale gemeente en leerden veel van de leden daar.

Op maandag 18 september 2017 werd ons eilandje getroffen door de categorie-5-orkaan Maria. Mijn man en ik zagen hoe huizen en auto's in de hevige storm door de straat gesmeten werden. De orkaan Maria trok een spoor van vernietiging over het eiland. De ravage was compleet. De dag na de storm liepen we door de straten en zagen dat het weelderig groene regenwoud van Dominica in een woestenij was veranderd.

We liepen door naar het huis van andere gemeenteleden. Nog maar twee huizen waren onbeschadigd en bewoonbaar gebleven. Zes van de

acht gezinnen van onze gemeente die aan de noordkant van het eiland woonden, waren alles kwijt. Tachtig procent van de woningen en gebouwen op Dominica werd onbewoonbaar verklaard. Ondanks deze ramp konden veel gezinnen nog lachen. Op de vraag hoe het met ze ging, antwoordden ze: 'We zijn dankbaar dat we nog leven.'

Omdat we in ons gezin de raad van de profeet om zelfredzaam te zijn hadden opgevolgd, hadden we een voedselvoorraad. We konden veel burens, zendelingen en leden van onze gemeente te eten geven. Bij elke maaltijd aten zo'n 20 mensen mee. Toen we onze voedselvoorraad gebruikten om de mensen om ons heen te dienen en verzorgen, werd onze eigen last verlicht.

Deze ervaring herinnerde me aan Alma en zijn volk, van wie de lasten

'licht werden gemaakt; ja, de Heer versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen' (Mosiah 24:15).

En hoewel we geen stromend water, elektriciteit of onze dagelijkse gemakken hadden, kregen we kracht om dit te dragen en anderen te helpen. In de maanden na de orkaan Maria beseftte ik dat, hoewel het belangrijk is om stoffelijk voorbereid te zijn, we ook geestelijk voorbereid moeten zijn. Door te gehoorzamen en ons getuigenis op geloof in Jezus Christus te bouwen, krijgen we een solide fundament dat niet wegzakt als de winden en stormen van het leven om ons heen woeden. ■

Brianne Anderson, Virginia (VS)

In september 2017 werd het eiland Dominica door een categorie-5-orkaan getroffen. Mijn man en ik zagen hoe huizen en auto's in de hevige storm door de straat gesmeten werden.

'BEN IK UW KIND?'

Hoewel ik maar een paar keer naar de kerk was geweest, zocht mijn dienende broeder mij trouw op. Op een avond belde hij met de vraag of ik in de komende evangelieleerklas iets over het eeuwige gezin wilde vertellen.

'Ja hoor, graag', zei ik.

Pas de volgende ochtend beseftte ik dat ik had toegezegd om iets over het eeuwige gezin te vertellen aan een groep mensen die er waarschijnlijk al alles van afwist. Ik had geen idee wat ik moest zeggen.

In de loop der jaren had ik keuzes gedaan die mij van het evangelie hadden weggeleid. Hoe moest ik iets gaan vertellen waarvan ik zelf niet eens zeker wist of ik het wel geloofde? Ik was in de war. Toen kwam de tekst van het lied 'Ik ben een kind van God' (*Lofzangen*, nr. 195) in mijn gedachten. Ik had die tekst al jaren niet

gehoord, maar kende die nog uit mijn hoofd. En ineens wist ik het: ik moest God vragen of ik echt zijn kind was.

Ik was net mijn slaapkamer opnieuw aan het indelen, dus met mijn bed scheef in het midden van de kamer knielde ik er naast en wachtte tot er woorden in me op zouden komen. Wat kon ik tegen God zeggen? Ik wist niet eens zeker of Hij wel bestond. Op dat moment wilde mijn diepste verlangen vanuit mijn hart naar mijn lippen op: 'God, bent U er echt? En als U er bent, ben ik dan uw kind?'

Het antwoord kwam direct. Het was alsof Hij op die vraag van mij had zitten wachten. Ik voelde God zeggen: 'Ja, Camille, Ik ben er echt, en jij bent mijn kind.'

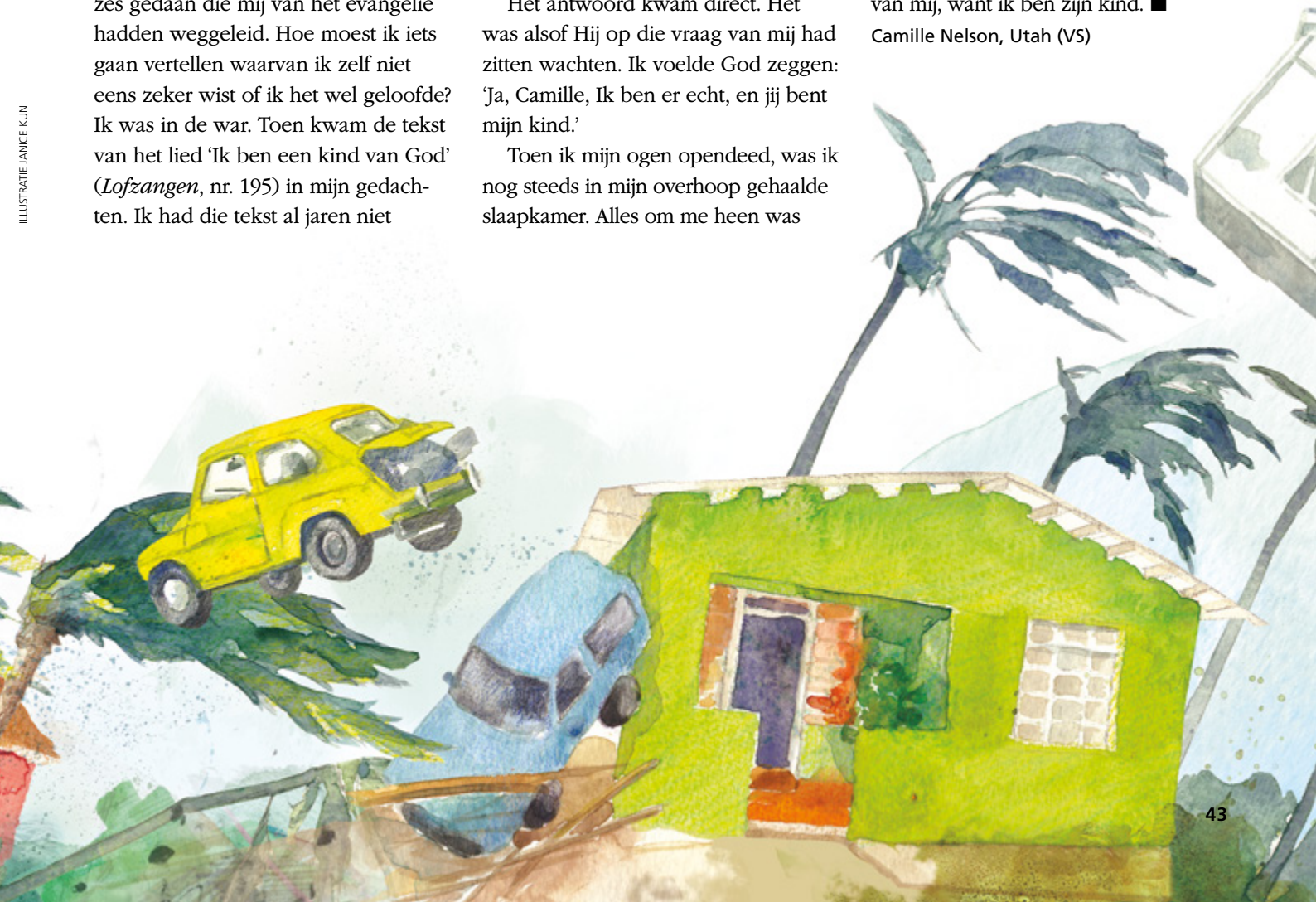
Toen ik mijn ogen opendeed, was ik nog steeds in mijn overhoop gehaalde slaapkamer. Alles om me heen was

chaos, maar het voelde alsof mijn leven perfect op orde was gebracht. Ik wist dat ik een kind van God was, en dat was het enige wat telde.

In de zondagsschoolklas vertelde ik gewoon hoe ik te weten was gekomen dat *ik* een kind van God ben. 'Als ik zijn kind ben,' zei ik, 'dan is iedereen dat.'

Het kostte me nog drieënhalp jaar om alle benodigde positieve stappen te zetten, maar vanaf die dag was ik een ander mens. Ik heb nooit meer getwijfeld aan wie ik ben. Ik weet dat mijn hemelse Vader er altijd is. Hij houdt van mij, want ik ben zijn kind. ■

Camille Nelson, Utah (VS)

Ouderling
Kevin W. Pearson
van de Zeventig

Verlaat de Heiland niet

We leven in roerige tijden. Maar de vraag is niet hoe het de kerk zal vergaan. De vraag is hoe het jou en mij zal vergaan.

Enkele jaren geleden had ik een lunchafspraak met een vriend. We hadden elkaar al jaren niet gezien. Hij was op de middelbare school en aan het begin van mijn studie een van mijn beste vrienden. Hij was een van de sterkste en meest toegewijde jonge mannen die ik kende.

We gingen samen naar het seminarie, sportten samen, gingen samen naar de universiteit, bereidden ons samen voor op een zending en gingen een paar maand na elkaar op zending. Hij trouwde na zijn zending met een getalenteerde, geweldige vrouw uit mijn ring.

In de jaren daarna bewandelden we ieder een ander pad. We verhuisden naar verschillende steden en verloren elkaar uiteindelijk uit het oog. Ik weet nog hoe ontsteld ik was toen ik hoorde dat hij en zijn vrouw de kerk verlaten hadden. Hij was wel de laatste van iedereen die ik in mijn jeugd gekend had die naar mijn idee de kerk ooit zou verlaten.

We haalden tijdens de lunch herinneringen op aan de vriendschap die zoveel voor ons allebei betekend had. We moesten weer lachen om sommige gekke dingen die we vroeger beleefd hadden. We praatten bij over ons gezin en andere zaken die zich intussen afgespeeld hadden.

Uiteindelijk stelde ik hem de onvermijdelijke vraag: 'Tim, wat is er gebeurd? Je was zo grondig bekeerd en toegewijd! Waarom heb je de kerk verlaten? Waarom heb je je tempelverbonden aan de kant gezet? Heb je de Heiland ook verlaten? We beloofden elkaar dat we tot aan het einde van ons leven trouw zouden blijven!'

'Kevin,' zei hij, 'ik kijk nu gewoon anders tegen dingen aan. Mijn kijk op de kerk en haar leringen is veranderd. Ik heb geen hekel aan de kerk, ik heb er gewoon geen behoefte meer aan.'

Aan het einde van onze ontmoeting uitte ik mijn liefde en dankbaarheid voor een vriendschap die ik nog steeds waardeer. Daarna gaf ik een doorvoeld getuigenis: 'Tim, ik weet dat deze dingen waar zijn. En jij weet dat ook. Je hebt het altijd geweten. Je ziet het gewoon niet zo helder meer als vroeger. Maar je kunt het licht en begrip van de Heilige Geest die je eens had, terugkrijgen. Kom alsjeblieft terug.'

We namen met een omhelzing afscheid van elkaar. Hij fluisterde me toe: 'Ik bewonder je overtuiging en passie. Maar hoe kun je zo zeker zijn?'

Ik liep weg en dacht diep na over de keuzes die we gemaakt hadden. Ik dacht aan de gevolgen daarvan in ons leven en het leven van onze kinderen en kleinkinderen.

Jonge vrienden, laat alsjeblieft niet met jullie gebeuren wat er met mijn vriend Tim gebeurd is. Ben je wel zo standvastig, onverzettelijk en bekeerd als je denkt? Waar vind je gemoedsrust en begrip wanneer je de onvermijdelijke en noodzakelijke moeilijkheden van het leven ondervindt? Als je leven een verontrustende, donkere wending neemt, denk je dan nog steeds automatisch en steevast aan het gebed?¹

Er is steeds meer kritiek op de kerk, haar geschiedenis, haar leiders en haar leringen. Waar sta jij? De opvattingen en praktijken van een steeds duisterdere wereld botsen met de beginselen van het herstelde evangelie. Wat kies jij?

'Wilt u ook niet weggaan?'

Enkele van Satans effectiefste wapens zijn afleiding, misleiding en geestelijke afstomping. Ons geloof wordt daardoor uitgehold, ons zicht belemmerd en ons perspectief vervormd. Ze vormen samen de grote uitdaging van deze tijd. Satan gebruikt ze niet alleen om Joseph Smith, het Boek van Mormon, kerkleer en kerkleiders te ondermijnen, maar ook om de Heiland en het plan van de Vader aan te vallen. Dat is altijd zo geweest.

Wanneer de onvermijdelijke grimmigheid aan verleidingen en moeilijkheden categorie 5 in geestelijke stormkracht nadere, vertrouw je dan nog steeds op God en laat je de waarheid niet los? De indringende vraag van de Heiland aan de Twaalf is nog steeds actueel:

‘Wilt u ook niet weggaan?’

‘Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, naar wie zullen wij heen gaan? U hebt woorden van eeuwig leven.

‘En wij hebben geloofd en erkend dat U de Christus bent, de Zoon van de levende God’ (Johannes 6:67–69).

Ik moet denken aan een krachtig citaat van president Heber C. Kimball (1801–1868), eerste raadgever in het Eerste Presidium. De heiligen waren veilig in de Salt Lake Valley aangekomen en waren behoorlijk ingenomen met zichzelf. Ze hadden veel overwonnen en doorstaan. Nu werden ze ietwat hoogmoedig en overmoedig. President Kimball zei:

‘Laat mij tegen u zeggen dat velen van u alle moeilijkheden, beproevingen en vervolgingen zullen meemaken die u kunt verdragen, en dat u veel kansen zult krijgen om te laten zien dat u trouw aan God en zijn werk bent. [...] Om de komende problemen het hoofd te kunnen bieden, moeten we zelf de nodige kennis van de waarheid van dit werk vergaren. [...] Als u geen getuigenis hebt, leef dan rechtschapen, roep de Heer aan en geef niet op totdat u dat getuigenis hebt. Als u dat niet doet, zult u niet standhouden.

‘[...] Er zal een tijd aanbreken dat de mens niet in staat zal zijn om op geleend licht te volharden. Ieder zal dan door het licht in zichzelf geleid moeten worden. En als u dat niet hebt, hoe kunt u dan staande blijven?’²

We leven in roerige tijden. Maar de vraag is niet hoe het de kerk zal vergaan. De vraag is hoe het jou en mij zal vergaan. ‘Het waarheidsvaandel is opgericht; geen onheilge hand kan de vooruitgang van dit werk stuiten.’³ De vraag is alleen of jij en ik met die vooruitgang meegaan.

Geestelijk staande blijven

Ik noem zes essentiële dingen die we allemaal moeten doen om geestelijk staande te blijven.

1 Heb God lief en gehoorzaam Hem boven alles. God liefhebben en gehoorzamen gaat noodzakelijkerwijs vooraf aan anderen liefhebben en dienen. Die volgorde is belangrijk. Nephi heeft geschreven: ‘Want de Here God geeft licht aan het verstand; want Hij spreekt tot de mensen in hun eigen taal, om hun begrip te verruimen’ (2 Nephi 31:3). Onze hemelse Vader houdt van ons en wil ons altijd meer begrip geven. We moeten Hem alleen wel op de eerste plaats stellen.

2 Persoonlijk gebed. Bidden is essentieel. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: ‘Waarheid en wijsheid worden niet in boeken gevonden [hij had ook “blogs” kunnen toevoegen]; de beste manier is God er in gebed om te vragen en goddelijk onderricht te krijgen.’⁴ Je bent nooit onwaardig om te bidden! Wil je meer antwoorden, stel dan meer vragen. Zoek voortdurend naar en bid om de invloed van de Heilige Geest (zie Moroni 10:5). De Vader stuurt dat licht om ons tot inzicht te brengen.

3 ‘Zoek kennis, ja, door studie en ook door geloof’ (LV 109:7). Leren is een goddelijke plicht. Wie actief handelen, zoeken kennis. Wie afwachtend zijn, laten met zich handelen. Goede leiders en leidsters zijn goede leerlingen. De kerk heeft goede leiders en leidsters nodig – vrouwen en mannen die naar meer licht en kennis, meer begrip en diepere bekering streven (zie LV 93:36). Dat vergt inzet en toewijding. Je vindt geen diepe waarheden als je een wiki of allerlei blogs afstruint. Denk eraan, geloof wordt opgewekt als we het getuigenis van mensen met geloof horen, niet de twijfels van mensen die het geloof zijn kwijtgeraakt.

4 Onderzoek de Schriften, vooral het Boek van Mormon – elke dag! Het Boek van Mormon is uitdrukkelijk geschreven om ons veilig door de omstandigheden van deze tijd te loodsen. Nephi getuigde van de roede van ijzer en daarmee van de macht van het boek: 'En ik zei tot hen dat die het woord van God was; en wie ook naar het woord van God luisterden en zich eraan vasthielden, zouden nimmer verloren gaan; evenmin konden de verzoeken en brandende pijlen van de tegenstander hen overweldigen en verblinden om hen weg te voeren naar de ondergang' (1 Nephi 15:24). Als je in verwarring raakt en je verdwaald voelt, begin dan weer op pagina één en verdiep je in het Boek van Mormon.

5 Richt je op het hele plaatje. Je maakt deel uit van de grootste beweging op aarde: de vergadering van Israël en de voorbereiding op de wederkomst van Jezus Christus. Je speelt daarin een belangrijke rol! Je bent op aarde gekomen met het vaste voornemen om kloekmoedig in je getuigenis van de Heiland te zijn. Dat is je goddelijke identiteit. Richt je op het hele plaatje: het plan van geluk van onze hemelse Vader. Dat is de waarheidslens. Dat is de context voor alle vragen, kwesties en zorgen. 'Want de Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt Hij van de dingen zoals ze werkelijk zijn en van de dingen zoals ze werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13).

6 Vertrouw bovenal op Jezus Christus. Hij is nog steeds 'het licht en het leven van de wereld' (3 Nephi 11:11; zie ook Johannes 8:12). Vertrouw op Hem wanneer je door twijfel, moeilijkheden en verleiding wordt omringd en overmand. Wanneer het leven anders loopt dan je verwacht had, en mensen die je vertrouwdde je teleurstellen en verraden, blijf dan volledig op Hem vertrouwen. Reageer dan zoals Nephi in moeilijke tijden ook deed: 'Toch weet ik op wie ik heb vertrouwd. [...] O, Heer, ik heb op U vertrouwd, en ik zal eeuwig op U vertrouwen' (2 Nephi 4:19, 34).

Wat je ook doet, verlaat de Heiland niet! Wij kunnen dankzij zijn verzoening naar eigen believen handelen en hoeven niet met ons te laten handelen. We komen allemaal voor de almachtige God te staan om verantwoording af te leggen voor het licht en de waarheid die we hebben gekozen.

Volg deze beginselen en laat de waarheid niet los. Ik beloof je dat je geloof dan nooit zal wijken. Ik hoop en bid dat God je zal zegenen zodat je altijd kiest om door de macht van de Heilige Geest door de waarheidslens te kijken. ■

Naar de toespraak 'The Lens of Truth', gehouden op 7 maart 2017 tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University-Idaho.

NOTEN

1. Zie 'Dacht gij aan 't gebed?' *Lofzangen*, nr. 96.
2. In Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 449–450.
3. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:540.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:425.

Nadat ik jaren met mezelf overhoop had gelegen, maakte ik uiteindelijk een wonder mee waardoor ik mijn eeuwige waarde besepte.

Mijn goddelijke natuur ontdekken

Daiane Korth da Silva

Als kind al had ik moeite met mijn gewicht en met mezelf. In het begin leken de bijnamen die ik vanwege mijn gewicht kreeg onschuldig, maar na verloop van tijd ging ik geloven dat de negatieve dingen die over mijn uiterlijk gezegd werden, ook iets over mijn karakter zeiden.

Als tiener kwam ik erachter dat hoewel ik tevreden over mijn uiterlijk was, mijn lichaamsbouw niet aan de verwachtingen van de buitenwereld voldeed. En ik hield wel van mijn stille karakter, maar ook dat was niet wat mensen van mij verwachtten. Leerkrachten wilden dat ik in de klas meedeed, jongens hielden van praatgrage meisjes, en ik kreeg vaak te horen dat ik wat gezelliger moest zijn. Beetje bij beetje brokkelde mijn eigenwaarde af.

Als jongvolwassene was ik depressief, had ik een hekel aan mijn lichaam, en vroeg ik me af waarom de Heer me niet net wat mooier en interessanter had gemaakt. Ik probeerde meer diëten dan goed voor me was, en ironisch genoeg, hoe meer ik probeerde af te vallen, hoe meer ik aankwam. Mijn toekomst als alleenstaande, in zichzelf

gekeerde en te zware jongvolwassene leek weinig hoopvol.

Ik voelde me een mislukking maar besloot toen dat ik was wie ik was, ook al viel ik nooit zoveel af als ik wilde en werd ik niet gezelliger. Hoewel ik daarna niet meer zo'n hekel aan mezelf had, zag ik mezelf nog lang niet als een prachtige, waardevolle dochter van God. Ik liet mijn hoop op een gevoel van eigenwaarde maar gewoon varen.

Een licht dat ik nodig had

Op een dag gebeurde er een wonder. Ik was een toespraak aan het lezen van zuster Mary G. Cook, vrouw van ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen, tijdens de wereldwijde devotionale voor jongvolwassenen in september 2016 met als titel 'Vind vreugde in het dagelijks leven'. Ik las: 'We zijn als kinderen van God met een goddelijke natuur naar de aarde gekomen. Onze waarde als mens kwam uit de hemel.' Het leek alsof mijn verstand eindelijk openging voor een licht dat ik zo hard nodig had maar nooit verwachtte te krijgen. Ik besepte dat ik vroeger het gevoel had dat het onterecht was

om van mezelf te houden als ik niet paste in het wereldse stereotype van wat een prachtige, waardevolle vrouw moet zijn. Nu was ik klaar om toe te geven dat ik hou van mijn in zichzelf gekeerde en sullige karakter, slonzige krullen, bruine ogen, mopsneusje, brede glimlach en zelfs mijn te zware lijf dat nog altijd wel doet wat ik wil. Ik werd dankbaar dat ik Gods schepping was. Eindelijk begreep ik dat Hij geen fouten schept.

Na vele jaren van emotionele en lichamelijke strijd en pijn leerde ik eindelijk een waarheid die voor velen misschien overduidelijk is: mijn eigenwaarde heeft niets met deze wereld te maken! Mijn eigenwaarde komt uit de hemel, en is altijd al een onlosmakelijk deel van mij geweest, zelfs als ik daar zelf blind voor was. Die waarde wordt niet bepaald door de media, mijn leeftijdsgenoten, of wie dan ook, maar alleen door mijn hemelse Vader en Jezus Christus. Zij vinden mij zo waardevol dat de Heiland voor mij stierf.

Een fundament in Christus

Wat ik door de Geest over mijn waarde in Gods ogen leerde, heeft mij op veel manieren veranderd. Ik kreeg weer zin in het leven. Ik ben dankbaarder voor mijn talloze zegeningen. Ik voel een sterke drang om nog beter mijn best te doen om het goede te kiezen en meer in mezelf en mijn dromen te geloven. Ik ben nu liever en geduldiger met de mensen om me heen en ik ben dichterbij de Heiland gekomen.

De stemmen uit de wereld blijven roepen en oordelen, maar nu weet ik

heel goed hoe waardevol ik ben. Dat wil ik nooit vergeten. Die kennis heeft me een vrede en vreugde gebracht die ik met iedereen die ik tegenkom wil delen. Door die toespraak leerde ik dat zelfs mijn eigenwaarde en zelfvertrouwen een stevig fundament in Christus moeten hebben, 'zodat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn hevige storm jullie zullen striemen, die geen macht over jullie zullen hebben om jullie neer te sleuren in de afgrond van ellende en eindeloos wee, wegens

de rots waarop jullie zijn gebouwd, die een vast fundament is; en als de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

Ik ben dankbaar voor de Heer en de eeuwige waarde die Hij ons allen toekent. Ik ben dankbaar voor geïnspireerde vrouwen als zuster Cook, die proberen om volgens het evangelie te leven en de wijsheid ervan aan anderen door te geven. Ik ben dankbaar voor dit leven, voor het wonder van ons lichaam en ons verstand, en voor het goddelijke in ieder van ons. ■

De auteur woont in New York (VS).

BEN JIJ EEN veiligheids- speldvriend?

Hoe kun je je vriend(inn)en laten weten dat je voor ze klaarstaat?

Marissa Widdison

Kerktijdschriften

Toen Abel nergens te vinden was, vroeg de Heer aan zijn broer Kaïn waar hij was. 'Ben ik de hoeder van mijn broer?' vroeg Kaïn.

Kaïn vroeg eigenlijk met andere woorden: 'Waarom moet ik dat weten? Ik hoef niet op hem te letten.'

Maar Jezus Christus leert ons een heel andere les over de zorg voor anderen. Hij zei dat we andere mensen net zo moeten behandelen als wij behandeld willen worden. Dat betekent dat we elkaar moeten helpen en voor elkaar moeten zorgen (zie Lukas 6:31).

Er zijn overal mensen om ons heen die het moeilijk hebben. Misschien maak je zelf een moeilijke periode mee. Hoe dan ook, je kunt iets betekenen als je ervoor kiest om Jezus Christus te volgen.

EEN 'VEILIGHEIDSSPELDVRIEND(IN)'

Een groep vriendinnen bedacht een ongebruikelijke manier om elkaar te helpen. Ze hadden allemaal verschillende gezinssituaties en achtergronden, maar ze gaven om elkaar en wilden hun vriendschap versterken.

Een van de vriendinnen had het erg moeilijk thuis. Ze vertelde dat ze soms gewoon wilde verdwijnen, maar dat ze haar gevoelens achter een glimlach verborg omdat ze bang was dat anderen over haar zouden oordelen.

Haar vriendinnen wilden haar duidelijk maken dat ze bij hen veilig was en dat de wereld door haar een betere wereld was. Dus verzonnen ze een plan: ze zouden een veiligheidsspeld dragen. Ze droegen allemaal dagelijks een veiligheidsspeld om haar en elkaar eraan te herinneren dat ze een veilige, betrouwbare vriendschap wilden creëren, en dat ze bij elkaar wilden blijven.

Jaren later herinnert deze jonge vrouw zich haar veiligheidsspeldvriendinnen nog steeds. En ze is dankbaar dat ze zich veilig voelde en wist dat ze om haar gaven.

WAT KUN JIJ DOEN?

Nee, je hoeft geen veiligheidsspeld te dragen om je vriend(inn)en te helpen en te steunen. Maar je kunt je wel afvragen hoe je over je vriend(inn)en kunt waken, kracht kunt geven aan hen die problemen hebben, en een veilige vriend(in) kunt zijn voor wie hulp nodig hebben.

‘Wij bij uitstek moeten anderen liefhebben en niet veroordelen. Wij bij uitstek moeten anderen erbij betrekken’, zegt ouderling Dale G. Renlund

‘Wij bij uitstek moeten anderen liefhebben en niet veroordelen. ‘Wij bij uitstek moeten anderen erbij betrekken.’

van het Quorum der Twaalf Apostelen. “Ontferm u over sommigen, en ga daarbij met onderscheid te werk” (Judas 1:22) – dat moeten we doen.’¹

Dus wat kun *jij* doen om anderen te helpen? Hieronder staan enkele ideeën die je creatief kunt gebruiken.

- Bid en vraag God om hulp. Dat lijkt eenvoudig, maar het kan een krachtig hulpmiddel zijn. God kent je vriend(inn)en heel goed. Hij kent jou heel goed en

kan je helpen om een meelevende vriend(in) te zijn.

- Let op signalen dat je vriend(inn)en het moeilijk hebben.
- Bedenk kleine, persoonlijke manieren om ze te helpen. Zuster Linda K. Burton, voormalig algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: ‘Eerst kijken, dan dienen.’² Wat valt je op bij je vriend(inn)en? Wat vinden ze leuk en niet leuk? Wat hebben ze nodig? Dan kun je iemand op een unieke, persoonlijke wijze helpen.
- Bedenk: als je een liefdevolle, behulpzame vriend(in) bent, betekent dat *niet* dat je voor het gedrag van anderen verantwoordelijk bent. Jij bent niet verantwoordelijk voor hun geluk.
- Bedenk iets leuks om met je vriend(inn)en te doen. Draag bijvoorbeeld een veiligheidsspeld om elkaar eraan te herinneren dat we elkaar tot steun moeten zijn. Sommige jongeren hebben gekke sokken gemaakt en zich voorgenomen om ‘seekers of courage, kindness, and service’ [zoekers van moed, vriendelijkheid en dienstbetoon] te zijn (in het Engels het acroniem van *socks [sokken]*). Een andere groep hield contact met elkaar door kleuren die bepaalde gevoelens voorstelden. Als iemand zich op een dag bijvoorbeeld te ‘paars’ voelde, wisten de anderen dat de persoon extra liefde nodig had.

- Beperk je vriendenkring niet! Jezus sloot vriendschap met mensen die door de rest van de wereld verafschuwd werden. Als je anderen erbij betreft – vooral mensen die het moeilijk vinden om vriendschap te sluiten – volg je zijn voorbeeld.

Het leven kan soms moeilijk zijn. Maar jij bent sterk en krachtig. Door jouw vriendelijkheid en attentie kun je iemands leven veranderen. Je vriend(inn)en hebben je nodig! Als je door de Heer laat leiden, zal Hij je in moeilijke tijden leiden. En met zijn hulp kun je de wereld verbeteren. ■

De schrijfster is lid van het comité zelfmoordpreventie van de kerk.

NOTEN

1. Interview met ouderling Renlund, 23 januari 2018.
2. Linda K. Burton, ‘Eerst kijken, dan dienen’, *Liahona*, november 2012, 78.

MEER LEZEN

Lees ‘Ambassadeurs van hoop’ in deze uitgave om erachter te komen hoe een groep jongeren uit Utah hoop op hun middelbare school verspreidde.

AMBASSADEURS
VAN HOOP:

samen zelfmoord voorkomen

JE KUNT JE VRIENDEN STERKEN DOOR
HET LICHT EN DE HOOP VAN JEZUS
CHRISTUS TE VERSPREIDEN.

Maryssa Dennis

Kerktijdschriften

In de diplomatieke wereld vertegenwoordigen ambassadeurs hun land bij een andere groep mensen. Maar *jij* kunt ambassadeur zijn zonder dat je een paspoort nodig hebt! In een wereld die soms erg duister lijkt, kun je een ambassadeur van hoop en licht zijn. Vraag het maar eens aan Jackson L. (links, bruine broek) uit de Amerikaanse staat Utah. Hij is lid van de HOOP-brigade van zijn school, een zelfmoordpreventieprogramma van scholieren voor scholieren. Van een organisatie die Hope4Utah heet, heeft hij geleerd om de waarschuwingstekens te herkennen, een vriend te zijn, en zijn school hoop te bieden.

We hebben JOU nodig

‘Nu ik lid van de HOOP-brigade ben, zijn mijn ogen echt opengegaan’, zegt Jackson. ‘Er zijn klasgenoten, vrienden en familieleden die het moeilijk hebben.’

Jackson heeft geleerd dat, hoewel hij niet verantwoordelijk is voor de beslissingen die zijn vrienden nemen, er dingen zijn die hij kan doen om ze te helpen in tijden van crisis. Uit onderzoek blijkt dat 7 van de 10 tieners die een depressie hebben of aan zelfmoord denken er eerder met een vriend dan met een volwassene over praten.¹ Dat betekent dat je in een goede positie bent om je vrienden te helpen.

Zoals zuster Carol F. McConkie, voormalig eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, heeft gezegd: ‘Wij hebben een verbondsplicht om voor elkaar te zorgen, om iemand anders een arm te geven en samen dit pad te bewandelen. Of met andere woorden, leg je telefoon weg en kijk eens wie je hulp nodig heeft.’²

Je hoeft geen deel uit te maken van een formele organisatie om op school of onder je vrienden iets goeds te doen. Hier zijn wat tips die altijd en overal zouden kunnen werken.

Wat je kunt doen

Om een ambassadeur van hoop te zijn, probeer je **te herkennen, de hand te reiken en door te geven.**

1. **HERKEN** de waarschuwingstekens dat iemand hulp nodig heeft.³ Let op of iemand:

- Depressief of hopeloos is.
- Zich roekeloos gedraagt.
- Zich aan het gezelschap van vrienden en aan activiteiten onttrekt.
- Bezittingen die hij of zij op waarde schat, weggeeft.
- Zich in een situatie bevindt die stress oplevert, zoals een verlies, grote veranderingen in het leven, gepest worden enz.
- Veranderingen in slaap-, eet- of hygiënegewoonten ondergaat.
- Het over zelfmoord heeft, of hier plannen voor maakt: uitspraken doet zoals ‘Ik wou dat ik niet geboren was’, of ‘Iedereen zou zonder mij beter af zijn’.

2. **REIK DE ANDER DE HAND.** Als ambassadeur wil je vooral een band scheppen. Zoek een gelegenheid waarbij je openhartig met je vriend kunt praten. Je maakt je misschien zorgen dat zelfverwonding of zelfmoord noemen het probleem alleen maar erger maakt, maar dat is niet waar. Als je de moed hebt om het ter sprake te brengen, kun je de ander een reddingslijn toewerpen en hem laten weten dat je om hem geeft.

‘Wees niet bang om een vriend te vragen of hij het moeilijk heeft’, zegt dr. Greg Hudnall, zelfmoordpreventiedeskundige en oprichter van Hope4Utah. ‘Vraag het op de man af, maar preek niet en oordeel niet.’ Hij beveelt aan om in de eerste persoon (‘ik’) te spreken,

‘Mensen die met hun gevoel voor eigenwaarde worstelen, of die misschien zelfs geen doel voor hun leven zien, wil ik mijn persoonlijke verzekering geven dat God je liefheeft. [...] Hij weet wie je bent. Hij weet wat je dwarszit. En onze Heiland is er om je te steunen. Je kunt die kracht voelen door de Heilige Geest. [...] Ik wil jullie aanraden om contact te leggen met iemand die je vertrouwt, en bereid te zijn om erover te praten, want als je erover praat, deel je in feite je last met iemand die je liefheeft, en die jou liefheeft. Het is een genezingsproces.’

Zuster Carol F. McConkie, voormalig eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

want dat laat zien dat je om de ander geeft, in plaats van dat je een preek houdt. Bijvoorbeeld: ‘Het viel me vandaag in de klas op dat je het moeilijk had. Ik vraag me af het wel goed met je gaat. Denk je erover jezelf wat aan te doen?’

Bid dat de Geest je in zal geven wat je moet zeggen. Als je vrienden zelfmoord overwegen, of als ze met andere ernstige moeilijkheden zoals een depressie of angsten worstelen, suggereer dan niet dat ze dat maar gewoon van zich af moeten zetten! Ouderling Dale G. Renlund van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Je praat op een andere manier met iemand die gezond is en misschien gewoon een dipje heeft dan met iemand die mentale problemen heeft.’ Hij beveelt aan om iets te zeggen zoals: ‘Je staat niet alleen. We zijn er voor je. We helpen je hier wel doorheen.’

En denk eraan om écht te luisteren in plaats van te bedenken wat je nog meer wilt zeggen. Zoals ouderling Renlund het heeft uitgedrukt: ‘Het is waarschijnlijk belangrijker om iemand te laten praten en hem te laten uitleggen hoe hij zich voelt dan advies te geven.’⁴

3. **DOORGEVEN.** Als je merkt dat een vriend het moeilijk heeft, kun je in de verleiding komen om je zorgen voor je te houden. Je vriend kan je zelfs vragen om het aan niemand te vertellen. Maar ambassadeurs doen hun mond open! Bied aan met ze mee te gaan om te praten met een volwassene die ze vertrouwen, zoals een ouder, een schoolcounselor of een kerkleider. Verwijs ze naar je nationale zelfmoordlijn of crisishulplijn. Als ze dreigen zichzelf of anderen wat aan te doen, breng ze dan naar de huisartsenpost of

ALS JE HET MOEILIJK HEBT

Geef het niet op! Je bent belangrijk en er zijn mensen die van je houden. De wereld is beter omdat jij er bent, en je leven is het redden waard. Vraag een volwassene die je vertrouwt om hulp - een ouder, een arts, een schoolcounselor of een kerkleider. Als je een crisis meemaakt, bel dan je landelijke zelfmoordlijn (zie onder ‘Hulpbronnen’). Jezus Christus kan je helpen om licht en hoop te ontdekken als je alleen maar duisternis en wanhoop voelt.

HULPBRONNEN

- www.befrienders.org/directory?country=NLwww.befrienders.org
- www.zelfmoord1813.be
- 113online.wordpress.com
- suicide.lds.org

bel de hulpdiensten, en blijf bij ze tot ze professionele hulp hebben. Als ze niet onmiddellijk in gevaar zijn, zoek dan naar andere manieren om ze ergens bij te betrekken en ze te steunen. ‘Scheep een kans om ze ergens aan mee te laten doen’, zegt dr. Hudnall. ‘Probeer ze uit te nodigen om iets actiefs met je te doen, zoals joggen, fietsen of zwemmen.’ Fysieke activiteiten zijn goed omdat beweging de stemming kan verbeteren.

Onderschat je invloed niet

Denk je eens in hoe anders de wereld zou zijn als iedereen een vriend had die hem steunde. We kunnen niet de hele wereld redden, maar we kunnen een vriend zijn voor mensen die iemand nodig hebben.

Zuster McConkie heeft ons aangespoord om 'bereid te zijn je vriendenkring uit te breiden' en 'anderen te accepteren, zelfs als ze anders zijn dan jij'. Ze wees erop dat vriendschap met iemand sluiten het verschil kan betekenen tussen hoop krijgen of iets destructiefs doen, zoals zelfmoord plegen. 'Maak het verschil uit', was haar aanmoediging. 'Je kunt zo veel goeds doen.'

Door anderen de hand te reiken, volg je het voorbeeld van de allergrootste bron van hoop: Jezus Christus.

'Onze HOOP-adviseur vertelt ons dat we "ambassadeurs van hoop" zijn', zegt Jackson. 'Ik vind dat fijn, want we zijn niet alleen ambassadeurs van hoop, maar ook ambassadeurs van Jezus Christus. Het komt erop neer dat Hij onze hoop is.'

Als we anderen christelijke liefde geven, kunnen we ze helpen om hoop en genezing te vinden.

'Ik weet dat als Jezus Christus op aarde was, Hij anderen de hand zou reiken, precies zoals wij dat doen', zegt Jackson. 'Ik vind het een troost om te weten dat ik doe wat Hij zou doen.' ■

'Als we gewoon proberen om de volgende dag te overleven, en dan de volgende dag, en dan de volgende dag [...] dan zal de Heer ons daarmee helpen. Jesaja heeft een opmerkelijke uitspraak gedaan. Hij zegt: "Wanneer u vermoeid bent, wekt Hij", de Heiland, "elke morgen weer" [2 Nephi 7:4]. Hij is er elke dag. [...] Dus als je niet meer kunt dan 's morgens alleen uit bed komen, weet dan dat Hij bij je is. [...] Beschouw het als een overwinning, en ga door. Als dat het beste is wat er die dag gebeurt, blijf het dan proberen.'

Ouderling Dale G. Renlund van het Quorum der Twaalf Apostelen

BEN JIJ EEN 'VEILIGHEIDSSPELDVRIEND'?

Lees het vorige artikel om te zien of dit een beschrijving van jou is!

NOTEN

1. Zie 'What Are Hope Squads?', Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Interview met zuster McConkie op 19 januari 2018.
3. Zie 'The Warning Signs of Suicide, Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs, en 'Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal, Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Interview met ouderling Renlund op 23 januari 2018.

VERDWAALD

IN DE VERBODEN

Sarah Keenan

Ik stond midden in de Verboden Stad in Peking (China). Enkele minuten geleden was ik nog omringd door vrienden en leerkrachten, maar plots was ik helemaal alleen.

Ik begreep onmiddellijk dat ik niet veilig was. In mijn eentje viel ik als 15-jarige Amerikaanse enorm op in de drukte van het museum van het paleis. Mijn klasgenoten en ik waren in China op schoolreis, en onze leerkrachten en gidsen hadden ons ettelijke keren gewaarschuwd dat het gevaarlijk was om onbezonnen in een vreemd land rond te lopen.

Ik liep heen en weer, baande mijn weg door hordes Chinese en buitenlandse toeristen, en ging op mijn tenen staan om te zien of ik de rood met witte hemdjes kon zien die iedereen in onze groep droeg. Maar ik zag niets. De groep was zonder mij verder gelopen en ik had geen idee welke kant ze op waren gegaan. Ik ging zitten en keek naar de in- en uitgangen. Er gingen tien minuten voorbij, en een halfuur, en drie kwartier. Niemand van mijn groep daagde op.

STAD

*Ik had de Geest
weleens gevoeld,
maar nooit heel
concreet, en al
helemaal geen
wegwijzing.*

Iemand pakte mijn hand vast. Toen ik opkeek, zag ik een kleine vrouw met een vreemde blik en lange nagels. Ze trok aan mijn hand. 'Kom maar', zei ze in gebroken Engels. 'Lief meisje, kom maar.'

De angst sloeg me om het hart. 'Ga weg', schreeuwde ik, en ik trok mijn hand terug. Voordat ze mijn hand weer kon pakken, spurtte ik naar een uitgang en kwam ik in een ander deel van de stad terecht.

Ik liep nog een eindje verder, en toen was ik hopeloos verdwaald. Ik ging op een trapje zitten, ver weg van de massa mensen, en ik begon te huilen. Ik kende een paar Chinese woorden, maar niet genoeg om de weg naar het hotel te vragen, dat aan de andere kant van de uitgestrekte stad Peking lag. Ik wist niet eens meer waar ik een uitgang kon vinden.

Door mijn tranen heen begon ik te bidden. Ik gaf toe dat het dom was geweest om de groep te verlaten, al was het maar voor even. Ik smeekte mijn hemelse Vader om hulp om mijn klasgenoten terug te vinden.

Ik stond op en liep terug in de richting van waar ik was gekomen. Ik ontving niet onmiddellijk openbaring, en ik wist niet zeker hoe een openbaring zou klinken of aanvoelen *als* ik er een kreeg. Ik had de

Geest weleens gevoeld, als een warm gevoel nadat ik iemand had geholpen, of in de kerk naar een toespraak had geluisterd, maar nooit heel concreet. En ik had zeker nooit een wegwijzing gekregen. Ik begon aarzelend te wandelen met een gebed in mijn hart.

Na een poosje kwam ik bij een splitsing in de weg. Ik begon naar rechts te lopen, toen een stem fluisterde: 'Blijf staan.'

De stem klonk zo zacht dat ik eerst dacht dat het mijn eigen gedachten waren. Er ging echter een vastberadenheid van uit die ik op dat moment niet voelde. 'Ga op dat bankje zitten', zei de stem. Ik keek op en zag een bankje bij de splitsing staan. Ik liep er naartoe en ging zitten. Drie korte minuten later zag ik iemand in een rood met wit hemd tussen de mensen staan en naar mij zwaaien. Het was onze gids voor die dag.

Ik sprong op van het bankje. Ik was zo blij dat ik de vrouw haast in de armen vloog.

'We lopen al een uur naar je te zoeken', zei ze. 'Waar was je?'

Terwijl ze mij terug naar de groep bracht, vertelde ik haar waar ik was geweest, vanaf het moment dat ik de groep was kwijtgeraakt tot mijn beslissing om te gaan zitten in

plaats van bij de splitsing naar rechts te gaan.

'Je hebt geluk', zei ze. 'Als je bij de splitsing naar rechts was gegaan, was je verder van de groep weggelopen. De stad is erg groot. Ik zou je nooit teruggevonden hebben.'

Ik bleef nog enkele weken in China, en slaagde er in die tijd in om niet meer verdwaald te raken. Maar ik denk nog vaak terug aan dat moment waarop ik de stem van de Geest tot mij hoorde fluisteren. Het was geen ingeving zoals ik voordien had ontvangen, maar de Heer wist wat ik nodig had om mij van de verkeerde weg af te houden. Ik besepte ook dat ik het makkelijk had kunnen wegwuiven als ik niet had geluisterd.

Sinds die dag heb ik de Geest nog vaak en op veel verschillende manieren gehoord, als Hij mij voor lichamelijk en geestelijk gevaar waarschuwde. Soms zie ik wat er gebeurt als ik die stem gehoorzaam of negeer, zoals ik die eerste dag in de Verboden Stad deed. Meestal kan ik de gevolgen niet zien. Maar ik heb geleerd dat de Heer mij zal helpen de influisteringen van de Geest te herkennen en mij terug naar de juiste plek zal leiden, als ik nederig ben en gewillig om te luisteren. Met Hem ben ik nooit alleen. ■

De auteur woont in Utah (VS).

OPENBARING aan de profeet Joseph Smith – en aan jou

Ryan Carr

Kerktijdschriften

Denk aan de geweldige dingen die Joseph Smith tot stand heeft gebracht: de vertaling van het Boek van Mormon, de organisatie van de kerk, het priesterschap, de bouw van tempels, de verkondiging van het herstelde evangelie, en het uitsturen van zendelingen. En het is vooral opmerkelijk dat hij al die dingen op jonge leeftijd tot stand bracht.

Hoe wist hij hoe hij dat alles moest doen? Hij hoefde gelukkig niet te raden – hij werd door openbaring geleid. Door deze openbaringen, waarvan er vele in de Leer en Verbonden staan, onderwees de Heer hem in de leer, leidde Hij hem bij het organiseren van de kerk en beantwoordde Hij belangrijke vragen. Enkele voorbeelden:

Vragen die door openbaring zijn beantwoord

- Wie heeft de bevoegdheid om te dopen? Op 15 mei 1829 gingen Joseph Smith en Oliver Cowdery in gebed over de doop. Johannes de Doper verscheen aan hen en verleende hun het Aäronisch priesterschap, met de opdracht om elkaar te dopen. (Zie LV 13.)
- Is het toegestaan om tabak te gebruiken? Het pruimen en roken van tabak was in de tijd van Joseph Smith heel gewoon. In 1833 bad hij om leiding over dat onderwerp. Hij kreeg de

openbaring die nu het woord van wijsheid wordt genoemd, met daarin de woorden: ‘tabak is niet voor het lichaam’ (zie LV 89).

- Waarom doen we tempelwerk voor de doden? Onder leiding van de profeet Joseph Smith bouwden de leden van de kerk de Kirtlandtempel en later de Nauvootempel. Daar konden ze dopen en andere tempelverordeningen verrichten. In Leer en Verbonden 128 staat: ‘Zonder hen [de doden] kunnen wij niet tot volmaaktheid komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaaktheid komen’ (vers 18).

Jij kunt ook door de Heer geleid worden en door openbaring antwoord op je vragen ontvangen. Soms vinden we die antwoorden in de Schriften of door inspiratie in ons hart en verstand. En soms gaan we in geloof voorwaarts, zonder precies te weten hoe alles zal aflopen, en doen we ons best om gehoorzaam te zijn.

Het kost meestal tijd om de inspiratie en leiding te krijgen die we nodig hebben. Net als de profeet Joseph Smith kun je ‘regel op regel, gebod op gebod’ (LV 98:12) de wil van de Heer leren kennen. Begin met een gebed, net als de profeet. Vraag onze hemelse Vader om de inspiratie van de Heilige Geest. Bestudeer de Schriften en de leringen van hedendaagse profeten.

Neem een beslissing en vraag dan of die beslissing juist is (zie LV 9).

In de loop der tijd leren

Kijk naar deze kaart, dan zie je waar Joseph Smith zich bevond toen hij deze openbaringen van de Heer ontving. De openbaringen werden gegeven wanneer en waar Joseph Smith ze nodig had, volgens de wil van de Heer.

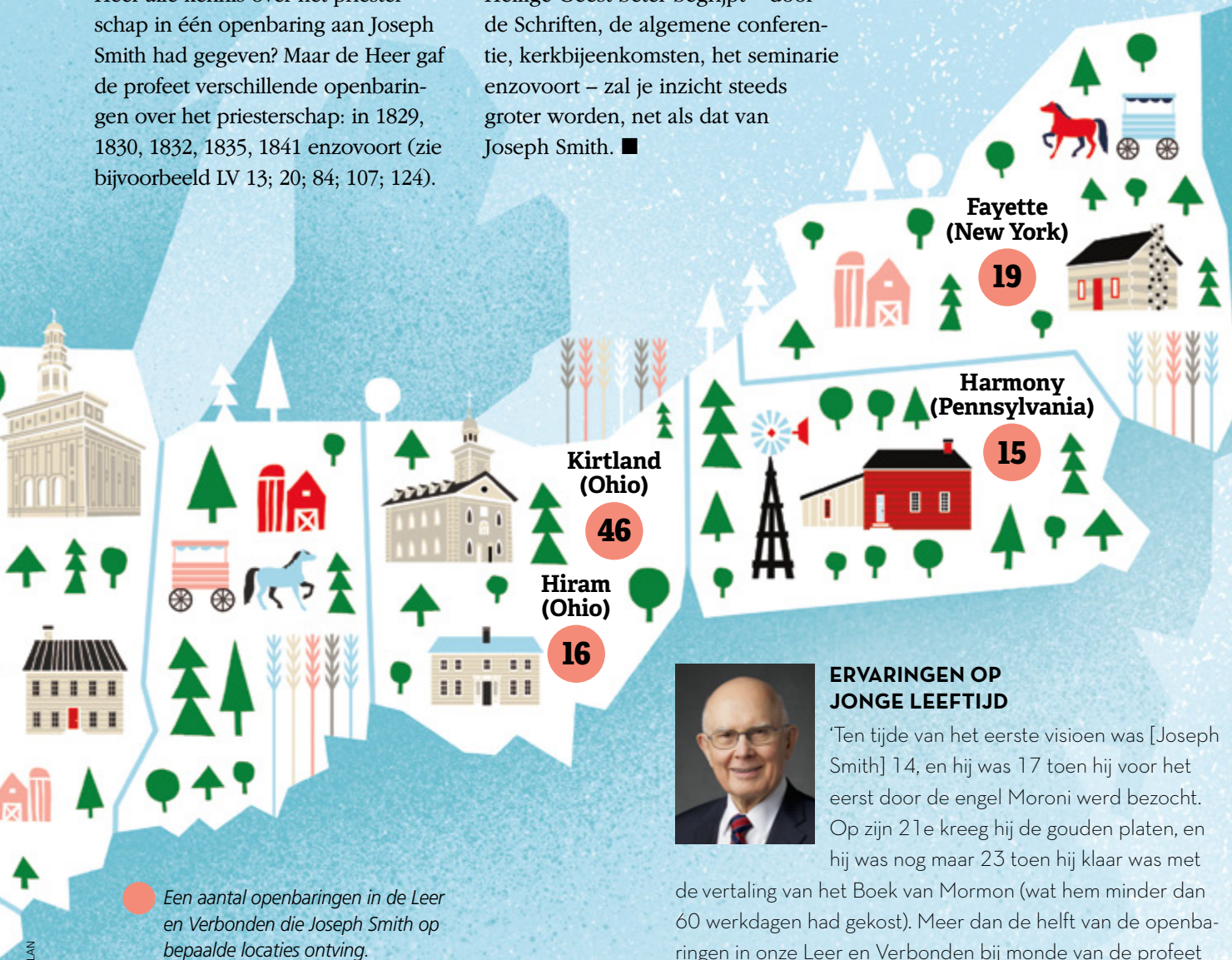
Joseph ontving 46 openbaringen in Kirtland (Ohio), maar hij hoefde daar niet te blijven om openbaringen van de Heer te ontvangen. Hij ontving ook openbaringen in Pennsylvania, New York, Missouri en Illinois.

In de Leer en Verbonden staat hoe de profeet Joseph Smith door openbaring geleid werd. Daardoor kun je weten hoe jij door inspiratie geleid kunt worden.

Deze openbaringen werden in een periode van vele jaren ontvangen. Was het niet mooi geweest als de Heer alle kennis over het priesterschap in één openbaring aan Joseph Smith had gegeven? Maar de Heer gaf de profeet verschillende openbaringen over het priesterschap: in 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 enzovoort (zie bijvoorbeeld LV 13; 20; 84; 107; 124).

Jouw evangeliekennis zal in de loop der tijd ook toenemen. Als je het evangelie met de hulp van de Heilige Geest beter begrijpt – door de Schriften, de algemene conferentie, kerkbijeenkomsten, het seminarie enzovoort – zal je inzicht steeds groter worden, net als dat van Joseph Smith. ■

ERVARINGEN OP JONGE LEEFTIJD

‘Ten tijde van het eerste visioen was [Joseph Smith] 14, en hij was 17 toen hij voor het eerst door de engel Moroni werd bezocht. Op zijn 21e kreeg hij de gouden platen, en hij was nog maar 23 toen hij klaar was met de vertaling van het Boek van Mormon (wat hem minder dan 60 werkdagen had gekost). Meer dan de helft van de openbaringen in onze Leer en Verbonden bij monde van de profeet werd gegeven toen hij 25 jaar of jonger was.’

President Dallin H. Oaks, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Joseph, the man and the prophet’, *Ensign*, mei 1996, 71.

Het loont
de moeite
om voor
je keuze-
vrijheid
te vechten.

De strijd

om je keuzevrijheid

David Dickson

Kerktijdschriften

Als we Gods geboden onderhouden, zijn we vrij. Mensen die geen getuigenis van die waarheid hebben, vinden die stelling misschien wel verwarrend. Want als iemand je een lijst zou geven van dingen die je moet doen (of niet mag doen), zou je je vast minder *vrij* voelen.

Maar als je Gods geboden onderhoudt, ben je echt vrij – vrij van de negatieve gevolgen van zonde en vrij om de zegeningen te ervaren die met rechtschapenheid gepaard gaan.

Als je Gods geboden echter overtreedt, leidt dat tot gevangenschap. Je kunt gevangenschap beschouwen als het verlies van je keuzevrijheid. Als je gevangen bent, kun je veel keuzes niet maken.

In de Schriften lezen we dat Satan in het voorsterfelijk leven 'de keuzevrijheid van de mens [trachtte] te vernietigen' (Mozes 4:3). We weten ook dat hij die strijd verloor en dat *jij* tot de overwinnaars behoorde!

Helaas wil Satan je nog steeds van je keuzevrijheid beroven. Maar wees niet bang. Je kunt deze strijd ook winnen.

IN GEVANGENSCHAP LEVEN

Jezus heeft in het Boek van Mormon gezegd: 'U moet altijd waken en bidden, opdat u niet door de duivel wordt verzocht en gevankelijk door hem wordt weggevoerd' (3 Nephi 18:15).

Door de duivel gevangengenomen worden klinkt verschrikkelijk! Maar als je daarbij stilstaat, denk je dan vooral aan het laatste oordeel? Er is namelijk ook een vorm van gevangenschap die we nu kunnen meemaken. En die is vaak erg subtiel.

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Mensen kunnen in slavernij gebracht worden of zelf verslaafd raken, niet alleen aan schadelijke, verslavende middelen, maar ook aan schadelijke, verslavende denkbeelden die afleiden van een rechtschapen leven.' ('Jeremia's klaagliederen: pas op voor slavernij', algemene oktoberconferentie 2013.)

Verslaafd raken aan verslavende middelen zoals drugs of nicotine is makkelijk te begrijpen. Maar je kunt ook door leugens in slavernij gebracht worden. Door één enkele leugen kun je in je eigen val verstrikt raken.

En denk eens aan slavernij door een opvliegend karakter of door te roddelen.

Of gewoon de dagelijkse goede dingen die God van ons vraagt (gebed, Schriftstudie enz.) *niet doen*. Verliezen we onze keuzevrijheid daarvoor ook?

Jazeker. Probeer het eens op deze manier te bekijken: wat gebeurt er met atleten of muzikanten die niet meer oefenen? Ze raken hun hoge verfijnde niveau kwijt. Dat lijkt misschien geen verlies van keuzevrijheid, maar dat is het wel. De atleet of muzikant die zijn talent niet meer ontwikkelt, kan minder keuzes maken betreffende het gebruik van zijn talent. Doordat zijn talent is afgenomen, kan hij nu minder doen dan voorheen. Hij heeft minder mogelijkheden.

Zo kun ook jij niet op je best zijn zonder het gezelschap van de Heilige Geest. Je hebt zijn hulp elke dag nodig. Die hulp is een van de grootste gaven die je in dit leven kunt ontvangen. Je krijgt die door dagelijks goed te leven.

WARE VRIJHEID VINDEN

De apostel Paulus heeft gezegd: 'Sta dan vast in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft, en laat u niet weer met een juk van slavernij belasten' (Galaten 5:1). En koning Benjamin heeft in het Boek van Mormon gezegd: 'En onder dit hoofd bent u vrijgemaakt, en er is geen ander hoofd waaronder u kunt worden vrijgemaakt. Er is geen andere naam gegeven waardoor redding komt; daarom wil ik dat u de naam van Christus op u neemt' (Mosiah 5:8).

Door Christus te volgen, worden we echt vrij. Kies er dus voor om vrij te zijn! ■

HET GOEDE FOUTE ANTWOORD

TOEN IK ME op de middelbare school voor filosofieles opgaf, was mijn vader enigszins ongerust. Alles wordt bij filosofie in twijfel getrokken, ook het bestaan van God. Mijn docent leerde ons dingen die tegen godsdienst ingaan en het bestaan van God ontkennen.

In een filosofietoets kregen we de vraag: ‘Waarom zijn we op aarde gekomen?’ Het verwachte antwoord was zelfverwezenlijking zodat we onze plek in de cirkel van het leven kunnen innemen. Ik schreef dat antwoord niet op, want dat strookt niet met mijn geloof.

Ik schreef het volgende: ‘We zijn naar de aarde gekomen om beproefd te worden, met ons gezin naar onze Vader in de hemel terug te keren en eeuwig bij Hem te wonen.’

‘Trouw zijn aan onszelf betekent in alle situaties en omstandigheden een voorbeeld van rechtschapenheid zijn.’

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), ‘Stand True and Faithful’, *Ensign*, mei 1996, 92.

De docent vroeg me later of ik het juiste antwoord op de vraag wist. Ik zei van wel maar dat ik niet iets wilde opschrijven wat naar mijn overtuiging niet klopte.

Hij vroeg me of ik gelovig was en tot welke kerk ik behoorde. Ik zei dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Hij zei dat hij nog nooit een gelovige leerling had meegemaakt die zo moedig pal stond voor zijn geloof en een dergelijk antwoord opschreef.

‘Ik heb je niet het hoogste cijfer gegeven omdat je antwoord niet juist was’, zei hij. ‘Ik heb je wel punten gegeven voor de moed om op te schrijven wat je gelooft.’

Ik was blij dat ik had geantwoord in overeenstemming met mijn overtuiging en de evangeliewaarheden die ik ken en probeer na te leven. ■

Benjamin M. (Chili)

Hoe kan ik pal staan voor waarheid?

1. Besluit nu hoe je reageert als anderen je geloof in twijfel trekken (zie 1 Petrus 3:15).
2. Bid om moed om te handelen en te weten wat je moet zeggen (zie Deuteronomium 31:6; LV 100:5-7).
3. Bestudeer de Schriften en de woorden van hedendaagse profeten om je geloof te versterken (zie LV 88:118).
4. Geef vaak je getuigenis, thuis en in de kerk. Zo oefen je in het uitdragen van je geloof (zie LV 58:6).

LICHT VAN DE TEMPEL

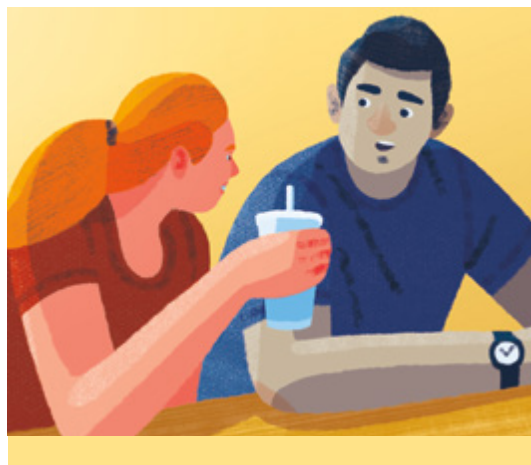
EEN PAAR JAAR GELEDEN GINGEN WE 'S ZOMERS met de jongemannen uit onze wijk mountainbiken. Ik was wat zenuwachtig omdat het mijn eerste keer was. Mijn vriend Jacob was een ervaren biker. Ik was van plan om dicht bij hem te blijven.

Na een korte pauze op de top begonnen we aan de afdaling. Ik was langzamer dan de rest van de groep en liep mede door een paar valpartijen in scherpe bochten vertraging op. Jacob hielp me telkens overeind en we probeerden weer bij de groep aan te haken.

Tegen zonsondergang waren we duidelijk verdwaald. We hadden onze groep al ruim een half uur niet meer gezien. Het werd bovendien zo donker dat we het pad amper zagen. Ik vroeg onze hemelse Vader om hulp en moed om door te gaan. Toen besloten Jacob en ik een bepaalde richting aan te houden. Toen we een bocht namen, zagen we tot onze opluchting iets schitterends: de Drapertempel (Utah)! Het licht dat van de tempel kwam, verlichtte ons pad. We vonden onze leiders en vrienden uiteindelijk veilig en wel terug.

Telkens wanneer ik de tempel zie, moet ik denken aan de vrede en hulp die we er kunnen vinden. Telkens wanneer ik me in de duisternis van de wereld verdwaald voel, kan ik naar de tempel opzien voor het licht dat ik nodig heb. ■

Joel G. (Utah, VS)

EEN NIEUWE VRIEND

IK ZAT MET MIJN vriendengroep aan een lunchtafel toen mijn oog op een nieuwe jongen, Michael, viel. Hij ging bij een groep oudere jongens zitten. Die begonnen de draak met hem te steken. Ik kwam er later achter dat Michael autisme heeft.

Ik vroeg Michael of hij bij ons wilde komen zitten. Hij sloeg het aanbod af. Waarschijnlijk was hij bang dat mensen weer de draak met hem zouden steken.

De volgende dag stelde ik hem aan mijn vrienden en vriendinnen voor. Ik merkte dat hij blij was dat ik hem niet links liet liggen. Hij had veel te vertellen. Hij was geweldig!

Ik merkte dat Michael elke dag vrolijker werd. Hij begon naar de lunch met zijn vrienden uit te kijken. Door samen met Michael te lunchen kregen we een goede band met elkaar. Dat hielp niet alleen Michael, maar mij ook.

Het is een heerlijk gevoel om iemand van dienst te kunnen zijn. ■

Laura P. (Illinois, VS)

ONS LEVEN KAN
VERVULD ZIJN VAN
**GELOOF,
VREUGDE,
GELUK,
HOOP en
LIEFDE**

ALS WE EEN KLEINE
HOEVEELHEID ECHT GELOOF
IN CHRISTUS OEFENEN.

President M. Russell Ballard,
waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen,
'Bijzondere gaven van God', algemene aprilconferentie 2018

Profeten: een teken van Gods liefde

Ouderling Ulisses Soares

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik wil tot u getuigen dat president Russell M. Nelson de profeet van God op aarde is. Ik ken niemand die vriendelijker en liefdevoller is dan hij. Ik had het gevoel dat ik helemaal niet goed genoeg was om lid van het Quorum der Twaalf Apostelen te zijn, maar zijn liefdevolle blik toen hij me deze verantwoordelijkheid gaf, bezorgde me het gevoel dat ik door de liefdevolle armen van de Heiland omsloten was.

Zijn we niet gezegend dat we in onze tijd profeten, zieners en openbaarders op aarde hebben die ernaar streven de wil van de Heer te kennen en Hem te volgen? Wat een troost te weten dat we in deze wereld niet aan ons lot zijn overgelaten, hoewel we wel met beproevingen te maken hebben. Dat we profeten hebben is een teken van Gods liefde voor zijn kinderen. Zij maken de beloften en het ware wezen van God en Jezus Christus aan hun volk bekend.

Ik getuig uit het diepst van mijn hart dat profeten door de macht van de Heilige Geest spreken. Ze getuigen van Christus en zijn goddelijke

zending op aarde. Ze vertegenwoordigen de wil en het hart van de Heer, en zijn geroepen om voor Hem te spreken en ons te leren wat we moeten doen om straks bij God en zijn Zoon, Jezus Christus, te kunnen wonen. We worden gezegend als we geloof oefenen en hun leringen opvolgen. Als we hen volgen, zijn we gelukkiger en is ons leven minder ingewikkeld, we kunnen onze moeilijkheden beter dragen en we trekken een geestelijke wapenrusting aan die ons tegen de aanvallen van de vijand in deze tijd beschermt.

Ik getuig plechtig dat Jezus Christus is verrezen. Hij leeft en leidt zijn kerk op aarde door profeten, zieners en openbaarders. Ik getuig dat Hij de Heiland en Verlosser van de wereld is, en dat wij dankzij Hem gered kunnen worden en verhoogd in de tegenwoordigheid van onze barmhartige God. Ik heb Hem lief; ik vereer Hem. Ik wil Hem volgen, zijn wil doen en meer zoals Hij worden. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2018.

Geboren op
2 oktober 1958
in **São Paulo**
(Brazilië).

Zijn familie werd lid van de kerk toen hij 6 jaar was.

Was voltijdzending in het
zendingsgebied
Rio de Janeiro.

Behaalde aan de
Pontificia
Universidade
Católica de
São Paulo

een bachelor-
diploma in
boekhouding en
economie en een
masterdiploma in
bedrijfskunde.

Trouwde
in oktober 1982
in de
**São Paulo-
tempel**

met
Rosana Fernandes.
Ze hebben
3 kinderen en
3 kleinkinderen.

Spreekt naast
Portugees, zijn
moedertaal, ook
Engels, Frans en Spaans.

Op 31 maart 2018
als apostel
gesteund.

Dienen en delen

Malo e lelei!

**Ik ben
Lui. Ik laat
mijn licht schijnen
als ik iets met
anderen deel.**

**Een groot eiland en
een groot gezin**

Ik woon op een groot eiland in Tonga. Ik heb zes zussen en vier broers. We wonen dicht bij de Nuku'alofatempel (Tonga).

1

3

Ons voedsel delen

Mijn vader teelt gewassen, dus we hebben meer dan genoeg te eten. Maar veel weduwen (vrouwen van wie de man is overleden) en andere gezinnen hebben geen eigen gewassen. Dus geven mijn ouders wat van ons weg. Ik ga graag mee om te helpen!

2

Natuurlijkehebbber

We hebben veel prachtige planten en dieren op ons eiland. Ik zit in klas vier van de basisschool Ocean of Light. Ik leer graag over de natuur.

4

Helpen met kokosbasten

De weduwen die we bezoeken leggen met kokosbasten vuur aan om op te koken. Wanneer we ze eten brengen, vertel ik mijn ouders altijd om ook kokosbasten mee te nemen. Ik help bij het laden van de kokosbasten op de wagen en laad ze bij de weduwen weer uit.

HOE KUN JIJ JE LICHT LATEN SCHIJNEN?

- Breng eten naar iemand die dat nodig heeft.
- Geef eten aan een voedselbank in de buurt.
- Geef kleding aan een opvangtehuis voor daklozen.

STUUR ONS EEN STER!

Jezus heeft ons gevraagd om 'uw licht [te laten] schijnen voor de mensen' (Mattheüs 5:16). Hoe laat jij je licht schijnen? Stuur een foto van jouw ster met je verhaal, foto en goedkeuring van je ouders naar liahona@ldschurch.org.

Zegeningen van helpen

Onze hemelse Vader geeft me grote zegeningen als ik anderen help. Die zegeningen bestaan niet uit geld maar uit wijsheid en kennis. Ik wil altijd helpen en wat ik heb met anderen delen.

Een beantwoord gebed

Megan Armknecht

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Grace was 11 jaar en woonde tijdens de Tweede Wereldoorlog in Nederland. Haar vader was als krijgsgevangene meegenomen.

Toen haar vader weg was, zorgde haar moeder voor Grace, haar twee broers en twee neefjes. Er was niet genoeg voedsel voor iedereen. Ze hadden alleen maar een kleine hoeveelheid meel, groente en aardappelen.

Op een dag werd er aangebeld. Grace volgde haar moeder naar de voordeur. Toen ze opendeed, stond daar een jonge nazi-officier. Grace voelde dat haar hart sneller begon te kloppen en ze hield haar adem in. Wat wilde hij?

‘Hoeveel mensen wonen hier?’ vroeg hij nors.

‘Ik, mijn drie kinderen en mijn twee neefjes’, zei moeder.

‘U hebt hier geen man?’ vroeg de officier.

‘Nee’, antwoordde moeder. ‘Ze hebben hem meegenomen.’

De officier keek naar binnen. ‘Hebt u een radio? U mag niet naar programma’s van onze vijanden in Engeland of Amerika luisteren.’

Mijn moeder gaf de radio aan de officier.

‘Dit is een groot huis’, zei hij, terwijl hij rondkeek. ‘Veel te groot voor zo weinig mensen. U moet uiterlijk

morgen vertrekken. Wij nemen dit huis over.’ Hij draaide zich om en marcheerde weg.

Grace kon haar oren niet geloven. Ze zag dat haar moeder grote ogen van schrik had. Moeder deed de deur dicht en liep naar de achterkant van het huis.

Grace liep achter haar aan. Ze voelde haar hart snel kloppen. Zou de soldaat echt terugkomen en hun huis in beslag nemen, net als de radio? Wat konden ze doen? Waar konden ze naartoe? Hoe zou vader ze terugvinden?

Grace liep naar moeders kamer toe en gluurde naar binnen. Moeder zat op haar knieën te bidden. Grace liep rustig terug naar de woonkamer totdat haar moeder terugkwam.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Grace.

Moeder zuchtte. ‘We kunnen alleen maar bidden en op de Heer vertrouwen om ons te beschermen.’

De jonge nazi-officier kwam de volgende dag niet terug. En ook de dag daarna niet. Hij kwam nooit meer terug! Grace en de andere familieleden konden in hun huis blijven.

Grace wist dat God hen had geholpen. Hoewel de oorlog nog niet voorbij was, waakte Hij toch over hen.

Wordt vervolgd ... ■

De auteur woont in New Jersey (VS).

'De Heiland heeft gezegd: "Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u." [Johannes 14:18]. Dit is zijn belofte aan u. Ik weet dat die belofte vaststaat. Ik weet dat Hij leeft.'

Ouderling Neil L. Andersen

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Uit 'Geestelijke wervelwinden', Liahona, mei 2014, 21.

Ouderling
Joaquin E. Costa
van de Zeventig

VEILIG in de STORM

'Maar wie naar Mij luistert, zal veilig wonen, hij zal vrij zijn van angst voor het kwaad' (Spreuken 1:33).

Ik ben in Argentinië opgegroeid. Als kind was ik lid van de kerk. Maar we hadden wel een Bijbel op de boekenplank staan. Het boek was groot en had prachtige afbeeldingen. We lazen er niet vaak samen in. Maar ik bladerde er graag in om naar de afbeeldingen en verhalen te kijken.

Mijn lievelingsverhaal ging over Noach. Ik keek graag naar Noach, de vloed en de dieren. Ik vond het fijn dat Noach en zijn familieleden door de ark tegen de storm beschermd werden.

Later liet ik mij dopen, ik trouwde en we kregen kinderen. Op een avond vertelde mijn vrouw, Renee, tijdens de gezinsavond dat de ark van Noach met ons huis

vergeleken kon worden. Allebei boden ze veiligheid in de angstige stormen van de wereld.

Ik leerde iets over Noach. Hij kreeg het priesterschap toen hij pas tien jaar oud was. Toen hij ouder werd, zag hij alle goddeloosheid in de wereld. Maar hij bleef trouw. Hij bouwde de ark om zijn familieleden te redden. Onze hemelse Vader beschermde ze.

Soms zien we dingen gebeuren die ons bang maken. Maar we kunnen veilig zijn in de storm. We kunnen ons net als Noach voorbereiden. We kunnen ervoor kiezen om God te gehoorzamen. We kunnen van ons thuis een geestelijk veilige plek maken.

Als we geloof in onze hemelse Vader hebben, hoeven we niet bang te zijn. Ondanks de stormen krijgen we dankzij Hem een veilig gevoel. ■

Boek-van-mormon- leesclub

DOE MEE EN LEES HET BOEK VAN MORMON!

Je kunt het alleen, met je familie of met een vriend of vriendin lezen. Stuur ons een foto waarop je in het Boek van Mormon leest en vertel ons wat je hebt geleerd, of wat je lievelingsverhaal in het Boek van Mormon is. Stuur het in via liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article').

Tekst van de maand: **Mosiah 2:17**

‘Wanneer u in dienst van uw medemens bent, [bent] u louter in dienst van uw God.’

Ik hou van het Boek van Mormon omdat het een waar boek is. Het is Schriftuur van God en ik geloof het.

Joel S. (rechts) (8), Maharashtra (India)

Jeugdwerkkinderen in deze wijk in **Ile-de-France (Frankrijk)** kregen de uitdaging om elke dag in het Boek van Mormon te lezen. Ze kregen een certificaat omdat ze hun doel hadden bereikt!

Ik hou van het verhaal van Lehi's visioen omdat ik er blij van word. Ik leer er goede keuzes door te maken zodat ik bij de boom des levens kan komen. De boom des levens is een symbool voor het leven bij onze hemelse Vader, Jezus Christus en alle mensen van wie ik hou.

Sadie S. (9), Lusaka (Zambia)

Wij houden van het Boek van Mormon omdat we over het evangelie en vooral over Jezus Christus leren. We zijn erg dankbaar voor het Boek van Mormon. We leren dat Jezus Christus onze Heiland is en daar hebben we heel veel aan.

Allfie en Anna B. (6 en 8), Maharashtra (India)

Ik heb het Boek van Mormon voor kinderen vóór mijn doop uitgelezen. Aan het einde van het boek vroeg mijn moeder me over het Boek van Mormon te bidden. Ik had onder het lezen al gevoeld dat de woorden waar waren.

Sean I. (7), Somerset (Engeland)

Het Boek van Mormon is mijn lievelingsboek. Ik vind het voorbeeld van Nephi geweldig. Hij is mijn superheld in het Boek van Mormon. Hij is heel gehoorzaam aan Gods geboden. Ik wil net zo zijn als hij.

Jhetro F. (10), Iloilo (Filipijnen)

ILLUSTRATEUR MERCE TOUS

Bidden achter de coulissen

Emily B. (12), Utah (VS)

Een van mijn lievelingshobby's is Iers dansen. Ik probeer me thuis op uitvoeringen voor te bereiden door mijn choreografie te oefenen. Ik oefen grondig, maar als ik vlak voor de uitvoering achter de coulissen sta, krijg ik vaak plankenkoorts. Bij elk toernooi zoeken mijn moeder en ik een stil plekje op om een gebed uit te spreken. Soms achter een gordijn, of in een zijkamertje. Ik weet dat het mijn hemelse Vader niet uitmaakt waar we zijn, als we maar geloof in Hem hebben.

Bij mijn laatste uitvoering was mijn moeder er niet om te bidden. Ze zat tussen het publiek te wachten. Ik werd erg zenuwachtig maar besloot dat het niet uitmaakte of ze bij me was of niet. Ik zonderde me af en sprak een gebed uit. Ik vroeg om bescherming bij het dansen en om hulp zodat ik op mijn best zou zijn. Ik deed het die dag erg goed, en ik herinner me het gevoel van vrede dat ik kreeg toen ik het toneel op liep.

We kunnen altijd op onze hemelse Vader vertrouwen. Waar of wanneer dan ook, Hij luistert altijd. ■

Christian B. (7), Noord-Holland (Nederland)

Eerder dit jaar zag mijn klasmaatje Er verdrietig uit toen ze naar school kwam. Ze had fouten gemaakt in haar rekenhuiswerk. Ze zei: 'Ik ben waardeloos.'

Ik maakte me zorgen over mijn vriendinnetje, dus vertelde ik haar over Jezus en dat Hij van ons houdt. Ik zei dat dit betekent dat we niet waardeloos zijn! Toen zong ik 'Ik ben een kind van God' voor haar. Ze vond het geweldig en vroeg me waar ik dat allemaal had geleerd.

Wat er ook gebeurt!

Ik legde uit dat ik elke week met mijn ouders naar de kerk ga, en dat ik in het jeugdwerk veel over Jezus te weten kom.

Die avond vertelde ze haar moeder over ons gesprekje. Ze vroeg haar moeder of ze met ons mee naar de kerk mocht gaan. Haar moeder zei ja!

Die zondag zat mijn vriendinnetje naast mij tijdens de avondmaalsdienst! Nu gaat ze bijna elke week met ons mee naar de kerk. Zij en haar ouders leren van de zendingen en van andere gezinnen in onze wijk steeds meer over het evangelie van Jezus Christus.

Ik ben blij dat ik het voorbeeld van de Heiland kon volgen, en dat ik een verdrietig vriendinnetje heb kunnen troosten. Of zij en haar ouders zich nu laten dopen of niet, het mooiste is dat ze nu weet dat God en Jezus van haar houden, wat er ook gebeurt! ■

Elia en de weduwe

Kim Webb Reid

De profeet Elia waarschuwde het volk dat er een hongersnood zou komen. Het zou niet regenen, en de planten zouden niet groeien. Tijdens de hongersnood dronk Elia water uit een beek. God stuurde vogels om hem voedsel te brengen. Maar de beek droogde uit. God zei tegen Elia dat hij in de stad een vrouw moest opzoeken die hem te eten zou geven.

Elia vond de vrouw die hout aan het sprokkelen was om een vuur te stoken. Elia vroeg haar om wat voedsel. De vrouw zei dat ze alleen maar een beetje meel en olie had om iets voor haar en haar zoon klaar te maken.

De profeet beloofde dat als ze haar voedsel met hem zou delen, het niet op zou raken. De vrouw had geloof in de profeet Elia en deelde haar voedsel met hem.

Er was elke dag voldoende voedsel voor hen. Het was een wonder! Toen werd de zoon van de weduwe ziek en stierf. Maar Elia bracht hem weer tot leven. De vrouw werd gezegend omdat ze naar de profeet had geluisterd.

Ik word ook gezegend als ik naar de profeet luister. ■

Uit 1 Koningen 17.

Ik kan de waarheid vertellen

Ouderling Mark E. Petersen (1900–1984)

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

GELEID DOOR HEDENDAAGSE PROFETEN

God spreekt altijd door hedendaagse profeten tot de mensen.

Noot van de redactie: Joseph Fielding Smith, de 10e president van de kerk, is in juli 1972 overleden. President Harold B. Lee werd in oktober 1972 als de nieuwe president van de kerk gesteund. Dit is een uittreksel uit de toespraak die ouderling Mark E. Petersen tijdens die conferentie hield.

Een nieuwe profeet van God [...] is één man in een hele serie geïnspireerde mannen die door God geroepen zijn om nu te dienen en nieuwe hemelse openbaring te brengen aan alle mannen, vrouwen en kinderen die ernaar willen luisteren.

De aanstelling van [een] nieuwe profeet is van immens belang voor iedereen die in God gelooft, en met name voor ieder die in de Heer Jezus Christus gelooft. [...]

Telkens als de Heer een volk op aarde had dat Hij als het zijne erkende, heeft Hij ze geleid door profeten, die Hij leiding uit de hemel gaf. [...]

In onze tijd is er een soortgelijke serie geïnspireerde mannen gekomen.

Dit was een gevolg van de herstelling van het evangelie van de Heer Jezus Christus door zijn hedendaagse ziener, Joseph Smith.

In tegenstelling tot wat veel mensen geloven, is de Heer een God die communiceert en openbaart. Hij is een God van licht en intelligentie, van kennis en informatie. Hij werkt niet met duisternis, noch redt Hij iemand in onwetendheid. Zijn hele heilsplan berust op communicatie met een verlichte groep mensen.

Wie kan er nu intelligent aanbidden als hij onwetend wordt gehouden?

Wie kan er nu een zinvol geloof hebben zonder kennis van God?

En waar moet die kennis vandaan komen als ze niet van de Godheid zelf komt?

Mensen zijn traag om de wegen van de Heer te leren, en ze zijn vooral laks in hun aanvaarding van het feit dat Hij wel met ze wil communiceren, maar door geïnspireerde levende mannen die Hij als profeten aanwijst.

Dat is zijn methode. Het is zijn procedure, en Hij heeft die niet veranderd. Hij is dezelfde gisteren, nu en voor eeuwig, en zijn methodes zijn dat ook.

Wij getuigen plechtig dat de communicatie tussen hemel en aarde in onze tijd is hersteld. Wij verklaren dat God niet van de wereld is afgescheiden.

Hij is niet dood. Hij leeft.

Hij is niet blind. Hij ziet.

Hij is niet doof. Hij hoort.

Hij is niet stom. Hij spreekt wel-spreekende woorden tot zijn levende profeten, en door hen spreekt Hij tot de hele wereld.

Dat is de manier waarop God in deze tijd tot u spreekt. ■

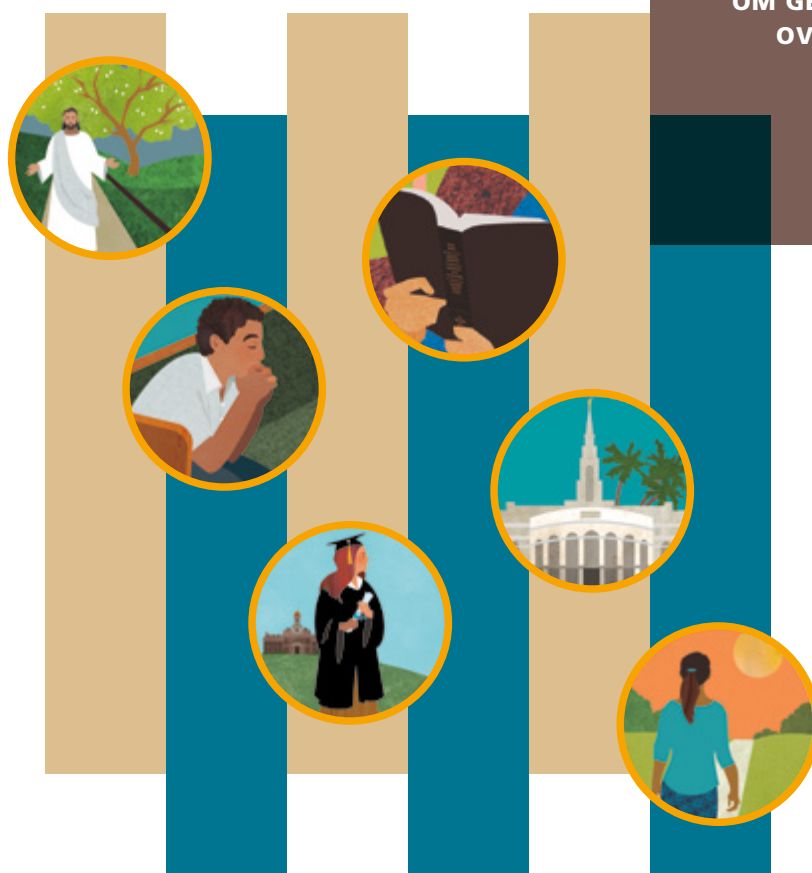
Uit 'Another Prophet Now Has Come!' Ensign, januari 1973, 116–118.

‘ENKELE VAN SATANS
EFFECTIEFSTE WAPENS ZIJN
AFLEIDING, MISLEIDING EN
GEESTELIJKE AFTOMPING.
[...] ZE VORMEN SAMEN
**DE GROTE UITDAGING
VAN DEZE TIJD.**’

OUDERLING KEVIN W. PEARSON

Uit 'Verlaat de Heiland niet', pagina 44.

JONGVOLWASSENEN

**ZES SUGGESTIES
OM GEESTELIJK TE
OVERLEVEN**

44

JONGEREN

**SAMEN
ZELFMOORD
VOORKOMEN**

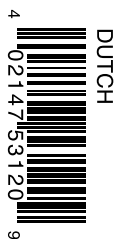
50, 52

THEMA VOOR
JONGERENLESSEN

**DE GEBODEN:
HOE ZE ONS
VRIJMAKEN**

60

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

DUTCH